

של החסד תכוין כי עם הכולל שלו הוא בגי' ע"ה והוא רומז אל ג"ס יב"ק שהם ג' יחודים וחיבורים של הויה אלהי העולמי יב"ק וג' ההויות ההם וג' אלהי ההם כולם יהיו במילוי אלפין וכאשר תמנה במספר האותיות בהיותם במילוי ההם ס"ט אותיות ועם כללות הו' שמות הרי ע"ה כמנין אכדט"ס ע"ה. ובשם אכדט"ס של הגבו' תכוין בחשבון הפשוט בלבד שהוא בגי' ע"ד ולהיותם גבורו' גרועו' מן החסדים אין לנו מוסיפין בהם הכללות להיותו בגי' ע"ה ע"ד מ"ש בחסדים כנ"ל ששמעתי. אח"כ נכנס הגדלו' הב' והוא ממש כדרך גדלות הא'. והנה אם אלו המוחין היו נכנסין בסדר המדרגו' כשאר הזמנים ודאי שהיו נכנסין על הסדר הנז' והיינו מכוונים בהם כל מדרגו' ומדרגו' בפ"ע. אמנם עתה אינם נכנסין אלא ביחד פי' הענין כי קו הימין שהוא מוח החכמי דאי' נכנס יחד בכל בחי' קטנו' וגדלו' א' וקטנו' וגדלו' ב'. וקו השמאל נכנס יחד אח"כ בכל בחי'. וקו האמצעי נכנס אח"כ ביחד בכל בחי' וזה ביאורו של דברים. בכוס א' תכוין אל קו ימין שהוא מוח החכמה שבז"א מלד א' בלבד כנ"ל וקו זה הוא נכנס ראשון לכולם. ולכן כוס זה אומרים עליו קידוש כי כל קדש הוא בחכמה כנודע ומן הראוי הי' שיכנס תחי' הקטנו' א' דמות זה דחכמה ואחריו גדלו' א' ואחריו קטנו' ב' ואחריו גדלו' ב' כי בתחילה נכנסים נה"י האחרו' דאי' ואחריו נכנסים חג"ת דאי' שהם קטנו' ב' וגדלו' ב' אצל לפי שהקטנו' א' הוא דין גמור ובו נאחזים החיולונים תכלית האחיזה. והנה כוונתנו עתה בליל פסח להשביח החמץ שהוא אחיז' החיולונים בקטנו' דאלהים הנקרא חמץ ושאר כמ"ש ענינם בדרוש החמץ והשארור כי לולי היות הרחמי' מהגברי' בלילה הזו בתכלית לא היו נגאלים כלל כנ"ל. ולכן אינן נכנסים הקטנו' הא' בתחי' אמנם בתחי' נכנסים גדלות הא' ואח"כ קטנו' הב' ואחריו גדלות הב' ואז כבר נתבטלה אחיזת החיולוני' מחמת גדלות הא' והב' שהם רחמים גמורים ואפי' הקטנו' הב' איננו בבחי' דין כמו הקטנו' הא' כמבואר לעיל ששם אכדט"ס הוא רחמים ונק' אלהים חיים יען כי אין החיולונים נאחזים שם הנק' דרגא דמותא ואלהים אחרים ואז נכנס הקטנו' הא' באחרונה כי אז אין חשש כי לא יוכלו החיולוני' לחזו' עתה להתאחו' בהם מחמת האור הגדול של גדלות א' וב' שנכנסו כבר. ומלא כי בכוס א' נכנס גדלו' א' וקטנו' ב' וגדלו' ב' דמות חכמה מלד א' האמנם גדלו' הא' דרכו ליכנס תמיד מאליו ו) כשאר לילי יו"ט ושבת ואין לורך לכיון בו על הכוס ולכן מה שלריך לכיון בכוננת כוס א' הוא קטנות ב' וגדלות ב' ותכוין כי מכ"ש שכבר נכנס בתחי' גדלו' הא' ו) :

בינה ולכן בו זכר ההגדה של סיפור יליאת מזרים. ונדע כי בכח נ' שערי בינה ילאו ישראל ממזרים וגם כי הסיפור עלמו הוא בבינה כי היא סוד הגרון הנק' קול עילאה דמינה נפקו קול ודיבור. והכוס הג' והד' הם כנגד חסדים וגבו' ושיניהם הם אלהים במילוי אלפין אלא שהא' שבחס' היא לורת יר"י ושגבו' היא לורת יר"ך ולפי שניהם כלולים יחד במוח הדעת לכן בין ג' לד' לא ישה וענין המרור בגי' מו"ת והוא בחי' הדינים הקשים שלריך למחנן וללעסן בשיניים כדי למתק המרירו' שבהם כנודע בסוד השחקים הטוחנים מן לדיקים לעת"ל וז"ס מ"ש רז"ל בלע מרור לא ילא כי לריך ללועסו ולטוחנו. כדי למתק הדינים שבו. וענין החרוסת הוא זכר לפיט והוא בסוד לאה כי אלו לריכים למתק הדינים שבה ג"כ והנה א' י' שבאמצע ב' הטיחין עולה לכאן ולכאן ע"י י"ט והוא סוד מילוי הויה דאלפין שעולה י"ט והוא בגי' חו"ה וב"פ י"ט הם לאה ורחל :

דרוש ו' א' נבאר בו באורך סדר ליל פסח והמלות וד' כוסות והכרפס וגם החרוסת וכל עניני ליל פסח. הנה נת"ל כי בליל פסח נכנסין בז"א מוחין דקטנו' א' וגדלו' א' וקטנו' ב' וגדלות ב'. ולריך שדע כי יש מוחין מלד אבא ומוחין מלד אי' ובכל בחי' מהס"ש כל המדרגות של קטנות וגדלות הנז' ונדע כי המוחין דאבא מתלבשין תוך המוחין דאימא והנה בחי' המוחין דאבא נרמזים בסוד המלה בסוד הלחם שהוא בחכמה ובחי' מוחין דאימא נרמזים בסוד הד' כוסות של יין כי כל יין המשמח הוא באי' עילאה. וטרם שנבאר סדר ליל פסח נבאר בקלרה בחינת כל המוחין הנז' כדי שיוכנו אחר כך הדברים בקילור :

דע כי קטנות הא' הנכנס בתחילה הוא אלהים דמילוי יודין בנלח ואלהים דהיין בהוד ואלהים דאלפין ביסוד וסי' יה"א. **אח"כ** נכנס גדלות הא' והוא הו"ה דע"ב דיודין בנלח. והויה דס"ג בהוד והויה דמ"ה דאלפין ביסוד. אצל לריך שדע ענין א' בבחי' היסוד שהוא מוח הדעת כנודע כי הנה ד' מוחין הם חכמה בנלח ובינה בהוד וחסדי' וגבו' ביסוד וב' בחי' החסדים והגבו' הם מוח א' הנקרא דעת אלא שנחלק לב' עטרין אלו ונמלא כי ביסוד דקטנו' א' אשר ביארנו שהוא אלהים דאלפין שבו הנה יש בו ב' בחי' כי החסדי' הם אלהים דאלפין שבו לריך לזייר אות א' של המילוי דאות הא' דאלהים שתפיה בלזור יר"י כזה יו"י אצל הגבו' שם האלהים שבהם לריך לזייר אות הא' דמילוי הא' שבו בלזור יר"ך כזה א' כמבואר אללנו ענין ב' הליזורים אלו בהרבה מקומות ונז' בס"ה ובתיקו'. והטעם הוא כי יו"ד התחתו' של לורת האלק' בהיותה לורת היוד היא זכר כנגד החסד ובהיותה לורת ד' היא נקבה כנגד הגבור' כנודע. כי הד' רומזת למלכות ואמנם ביסוד דגדלו' הוא שינוי אחר כי החסדים הם הויה דמ"ה דאלפין והגבו' הם הויה דב"ן דהיין. ואח"כ נכנס ב' קטנות ב' והוא שם אכדט"ס בנה"י אצל השינוי שבהם הוא כי שם אכדט"ס שבנלח תכוין בו בבחי' ה' אותיות עלמס בלבד שהם חילוף ה' אותיות אלהים כנ"ל ג) ושם אכדט"ס שבהוד תכוין בו בבחי' היותו נחלק לב' חלקי' והם א"ס ג"ל ר"ל כי ב' אותיות הראשונ' והאחרונ' שהם אותיו' א"ס אינם מתחלפות כי כך הם עלמס בשם אלהים ולמטה בענין ל"ג לעומר נתבאר טעם נכון כי זה מורה כי אותיות כד"ט נתחלפו לרחמים יותר מאותיות א"ס וע"ש. וג' אותיות אמלעיו' שהם כד"ט העולים בגי' ג"ל הם מתחלפות באותיות לה"י דאלהים ד) ושם אכדט"ס שביסו' תכוין בו בבחי' מספר וחשבון אותיותיו שעולה מספרו ע"ד כמבואר אללנו בדרוש רפ"ח גילולין ענין המדרגות של אורות עליונים ומה הפרש יש בין האותיות בלורתם ובין האותיות במספרם ובחשבונם וע"ש. ונלע"ד ששמעתי ממוז"ל כי גם בשם זה שביסוד יש בו שינוי בין החסדים ובין הגבו' דמיון הקטנו' הא' והגדלות הא' וזה עניינו כי בשם ה' אכדט"ס.

זוה סדר כוונת כוס א' תכוין בתחילה אל קטנות הב' והוא בענין הכוס בעלמו והיד האוחזת בו שהוא בחי' מעשה ותכוין כי ס' אלבעות יד ימינך אשר עליהם יושב הכוס הזה הם בחי' הקטנו' הב' שהוא הכלים והלבושים של חג"ת דאימ' ה) הנכנסין עתה בז"א ותכוין כי **מכ"ש** שכבר נכנס גדלות א' כנו' ותכוין כי הכוס עלמו הוא בגימט' אלהים שהוא הקטנות הב' אמנם הוא בבחי' תמורתו שהוא שם אכדט"ס כנ"ל והנה אלבעות יד ימינך הם סוד ס' אותיות אכדט"ס. ט) ונלע"ד ששמעתי ממוז"ל כי ה' אלבעות הם קטנו' הא' והכוס הוא קטנו' הב' אצל אין לסמוך ע"ז אלא על מה שכתבתי כי מלאתי כתוב בקונס' מן העת ששמעתי מפי מוז"ל. ואמנם פשוט הוא כי אף במוחין דקטנות יש בהם עלמו' וכלים שהם האורו' שבתוכם הנק' מוחין ממש והכלים שהם הלבושים שלהם י) והנה הכלי הוא הכוס כנו' והמוחין הם היין שבתוך הכוס והוא ג"כ שם אכדט"ס כי הנה היין בגי' ע' ואם תחברוהו עם חמשה אלבעות האוחזו' בו הרי ע"ה כמנין אכדט"ס עם הכולל יג) וגדלות הב' נכנס על ידי הדיבור ועל ידי הכוונה של ברכת הקידוש יא) וברכת היין ולכן תכוין בהויות שבברכות אלו שהם הויה דע"ב דמילוי יודין כי מילוי

הנהוה וביאורים: א) פ"ה פ"ב דפסח. עיין בס' נה"ש דף ס"ג ע"א ובדפוס ווהרשא בד' ל"ג וז"ל. והנה בערבית יכוין להמשיך כל המוחין דקטנות ודגדלות וכו' כל זה בפנימיות ונגדו נמשכים כל המוחין בחיולוניות במעשה המלות שבאגדה כנזכר בש"מ פ"ב כי כל מלות מעשיות הם וברכותיהם דרבינו למדנו שנעלם מקלת מקובלים שכתבו שאהר ערבית ליל פסח מסתלקים כל המוחין מו"ן וחזרים להמשיך בסדר ההגדה שאין הענין כן אלא כמ"ש הרב ז"ל שזה בחיולוניות וזה בפנימיות אלא שצריך לזהר שלא לבוין להמשיך מוחין ללאה עכ"ל: ב) עיין דב"ש ד"ד ע"ב שאלה ל"ג: ג) עיין ד"ש שם שאלה ל"ה: ד) עיין ד"ש ד"ד ע"א שאלה כ"ט: ו) עיין נה"ש ד"ג ע"א ד"ה אמנם: ז) נ"ב א"מ מסופק אני אם יש לבוין בו לכל הפרק שמעט שיש לבוין בו שכך אמר ואמנם בג"ר וכן בג"ש תכוין אלמא בעי כוונה ולא נזכר באיזה מקום יכוון ורמז הכוונה כיצד הוא ועדיין הדבר כפסק וז"ע ח) פי' אימא הנקרא חג"ת כי תבונה נקרא נה"י דאמא וק"ל. ש"ס: ט) דב"ש ד' ע"ב ס' ל"ד: י) עיין ד"ש שאלה ל"ו ד"ד ע"ב: יא) ח"מ נ"ב מסופק אני באיזה ברכה מהם אם בקידוש אם בבס"ה אם בשחיינו. ונ"ל שטוב לבוין בכל הג' ברכות כי כבר נתבאר כי מוח זה מתפשט בכל קו ימין וכו' ג' פרקים וז"ע :

ובו' הם לחקן ולהמשיך מוחין לחיולוניות העולמות וכל מלות שהם בדבור כנון הצפלה ועסק התורה וכו' הוא לתקון הפנימיות. וכתב עוד שם בדרוש ג' נו' ולפי דרבינו למדנו שנעלם מקלת מקובלים שכתבו שאהר ערבית ליל פסח מסתלקים כל המוחין מו"ן וחזרים להמשיך בסדר ההגדה שאין הענין כן אלא כמ"ש הרב ז"ל שזה בחיולוניות וזה בפנימיות אלא שצריך לזהר שלא לבוין להמשיך מוחין ללאה עכ"ל: ב) עיין דב"ש ד"ד ע"ב שאלה ל"ג: ג) עיין ד"ש שם שאלה ל"ה: ד) עיין ד"ש ד"ד ע"א שאלה כ"ט: ו) עיין נה"ש ד"ג ע"א ד"ה אמנם: ז) נ"ב א"מ מסופק אני אם יש לבוין בו לכל הפרק שמעט שיש לבוין בו שכך אמר ואמנם בג"ר וכן בג"ש תכוין אלמא בעי כוונה ולא נזכר באיזה מקום יכוון ורמז הכוונה כיצד הוא ועדיין הדבר כפסק וז"ע ח) פי' אימא הנקרא חג"ת כי תבונה נקרא נה"י דאמא וק"ל. ש"ס: ט) דב"ש ד' ע"ב ס' ל"ד: י) עיין ד"ש שאלה ל"ו ד"ד ע"ב: יא) ח"מ נ"ב מסופק אני באיזה ברכה מהם אם בקידוש אם בבס"ה אם בשחיינו. ונ"ל שטוב לבוין בכל הג' ברכות כי כבר נתבאר כי מוח זה מתפשט בכל קו ימין וכו' ג' פרקים וז"ע :

רחל ובתחלה לריך לחת טעם למה נזכרו שלא ילאו אלו ההארו'
 אל לזה מפתח אחיות החינו' ואין לנו חוששים עתה בלחם אל
 רחל. והטעם הוא לכוונת רבות כי אין החילונים נאחזים ברחל כמו
 בלחה והטעם הא' הוא לפי שלא' אינה פר' בפ"ע כשאר הפר'
 שבחיליות אבל היא בחי' אחוריים דאי' שנפלו שם למטה בעת
 ביטול מלכי אדום. והטעם הב' הוא לבחי' המקומות כי לזה
 שומדת במקום האורות המכוסים ועי"כ יש יכולת לחינו' להתאחו
 בה אבל רחל יושבת תחת החזה אשר שם האורות הם מגולים
 ודומים לאור השמש היוצא מגרתקו שאין העין רעה של החילוני'
 יכולת להסתכל שם. הטעם הג' וכו' נבאר ג"כ טעם למה רחל
 עם ז"א עומדים אב"א ולזה עם ז"א עומדים פנים דלזה נגד
 אחר דז"א. אבל הענין הוא בכוונ' גמורה כי לזה להיותה
 שומדת במקום עליון למעלה מן רחל אין החינו' נאחזים בה הרבה
 ואדרבה לנו רועים לתת להם קלת אחיזה דאם לא כן בלע המות
 לגנח והקל' לורך גבוה הם בעולמו' כמש"ה והנה טוב מאד וארו"ל-טוב
 זה מלאך החיים. מאוד זה מלאך המות ולכן פני לזה עומדת
 כנגד אחורי ז"א ואחורי לזה נשארים בגילוי כדי לתת אחיזה אל
 החינו' שיקחו חלקם ואין לנו יריאים שיסתחו בהם מאד להיות'
 במקום עליון כגו'. ואמנם רחל שהיא עקרת הבית עיקרו של
 בית כי היא פר' ממש בפ"ע ככל שאר הפר' והיא נוק' אמיתית
 דז"א אין רועים שיסתחו בה החינו' ובפרט כי היא עומד' למטה
 מלחה ואם יסתחו בהם תהיה אחיזהם יותר גדולה מאד ותתגבר
 הרשע' ותשתית העולם כולו ח"ו ולפיכך זו עשה המאיל העליון
 שיטמחו וז"א אב"א א' ח' יגשו ורוח רעה לא תעבור ביניהם כי
 אין להם מקום להדבק בבחי' הפנים אלא באחוריים כנודע. והנה
 אחוריים דבוקים באחורי ז"א ואין להם מקום לכנס ולהתאחו שם
 וכ"ז הוא בתחילת בנינה שעדיין הלבנה פגומה אבל אחר שתמל'
 הלבנה ויתמתקו הדינין שבה ותנסר בסוד הנסירה ויושם בשר
 תחנינה שהם בחי' החסד והרחמים אז חוזרים היא וז"א פכ"פ
 ומזדווגים ואין פחד מן החינו' כי אין להם יכולת להתאחו באחורי'
 שלו ושלה אף אם הם בגילוי כיון שכבר נתקנו ונתמתקו הדינין
 שבהם. וזוהי יתבאר הטעם הג' שזכרנו והוא כי כיון שלאחורי'
 מגולים תמיד כי פני' פונים באחורי ז"א לכן לנו יריאים שמה
 יסתחו באחוריה הקל' בז' ימי הפסח ותחמין דיניה בסוד החמץ
 (ולכן היא מתבטלת א') באלו הימים בלבד וההארו' שלה יורדות
 בראש רחל העומדת אב"א עם ז"א ואין החינו' יכולים להתאחו
 באחוריה ומכ"ש בפניה ואף על פי שמקום החינו' הוא כנגד
 פניה של רחל כנודע אינם יכולים להתאחו שם :

ונבאר מה שיטענו למע' והוא מה נעשה באלו ההארות של
 לזה הנכנסות בראש רחל. דע כי אלו ההארות של
 המוחין דלזה היורדין תוך פנימיות גרון דז"א נחלק לב' בחי' כי
 בתחלה בדרתם בבחי' הגרון ושם הוא מקום לר' מאד מתבקע
 המקום ההוא ונעשה בחי' הפה דז"א ויוצא משם בחי' הכל היוצא
 מהפה ונעשה בחי' א"מ לרחל ג"כ ע"ד מה שנת' לקמן בענין ברכת
 ספירת העומר שכולה בבחי' אור המקיף וע"ש ושאר האורות
 נכנסים שם ויורדין בפנים עד החזה ומשם יוצאים ונותנים לרחל
 ונכנסין ברישא דילה. וז"ס פסח פ"ה ס"ח שהוא אור המקיף הזה
 היוצא בסוד שיחה מן הפה וגם זה ע"ד מה שנת'ל בענין ספירת
 העומר וע"ש. ואמנם הבחי' הב' היורדת עד החזה ומשם נתנים
 בראש רחל הגה אז בלי ספק שנכפלין המוחין דרחל וזהו סוד ב'
 ג"כ ד' כוסות בליל א' של פסח שהכונה הוא לשמות אלו הארות
 של המוחין דלזה שירדו בפנים דרך הגרון עד מקום ראש רחל
 ושם יכנסו בראשה. וזוהי תבין ענין מ"ש בהגדת ליל פסח וז"ל
 כנגד ד' בני דברה הורה אחד חכם וא' רשע וא' חס וא' שאינו
 יודע לשאול והענין הוא כי ב"ן בני' הוא ב' היות פשוטו' ועתה
 יש לפ' ד' בני' שהם ד' מוחין כפולים ד' שלה וד' של לזה הם
 ח' היות שהם ד' בני' כל מוח כלול מב' היות שהוא ב"ן א'
 ואלו ד"פ ב"ן הם בחינת הקדקד של רחל כי קדקד בני' ד"פ ב"ן
 האמנם בסדרן אני מסופק איך שמעתי ממוז"ל אס הוא באופן זה
 או זה ילכו ארבעה שיעור' האופן הא' הוא כי בהתחברו'

נקרא חס והתחברות גבורה עם גבירה דינים בדינים נקרא
 בן רשע והתחברות בינה עם בינה שהם גם כן דינים
 בדינים אלא שאינם דינים תקיפין נק' בן שאינו יודע לשאול. האופן
 הב' וזהו יותר נכון אללי כי הכל הוא בבחי' הה"ג כי בהתחברו'
 גבורת החסד דלחה עם גבורת החסד דרחל נקרא בן חכם שהם
 ב' היות מב' גבורות ששתייהן בחי' חסדים שבגבו' והם בגימ'
 ב"ן אבל הוא חכם לסיבת הגו' והתחברות גבו' הגבו' דלחה עם
 גבו' הגבו' דרחל נקרא בן רשע. והתחברו' גבורה הת"ת דרחל
 בגבורת הת"ת דלחה נקרא בן חס. והתחברו' ב' גבורו' האחרו'
 דנלח והוד דרחל אשר ב' הם בחי' א' כנודע עם גבורת נ"ה
 דלחה שגם הם בחי' א' וב' בחינו' אלו נעשות בן שאינו יודע
 לשאל. והנה ב' בחי' אלו הנוספות ברחל עתה שהם סוד אור
 המקיף היוצא מפה דז"א וסוד שארית האור היורד דרך פנימיות
 עד ראש רחל יא' הנה זה הוא בחי' התוס' שיש עתה לרחל בליל
 פסח מה שאין לה בשום זמן מהזמנים אחרים כי עתה לוקחת
 חלקה וחלק לזה חברתה צבת א' :

דרוש ה' ג' בענין גלות מלרים וענין פרעה כבר נתבאר
 אללינו כי בגלות מלרים חזר ז"א להיות
 בבחי' קטנו' וגסתלקו ממנו המוחין דגדלות ואז לא היו מתפשטי'
 בו רק ה' חסדו' וה"ג מבחי' הקטנו' והם סוד ה' דמי' טהורים
 וה' דמי' טמאים שבאשה והם סוד מש"ה ואעבור עליך ואראך
 מתבוססת בדמיך כו' (יב) והנה עשר היות הם ה"ח וה"ג מלד
 אבא ועשר אהי"ה הם בסוד אחוריים העולים דם שהם עשר דמי'
 הגו' ה' חסדים וה"ג מלד א' ואז פרעה שהוא סוד העורף ומלרים
 שהוא מלד הגרון היו יוגקיס משם ביהות החסדים והגבורו' ההם
 בגרון וזמ"ש מתבוססת בדמיך מ"ת בוססת ר"ל כי הקל' הגק'
 מת שהוא אבי אבות הטומאה דרגא דמותה היתה בוססת ונלחזת
 בדמיך שבגרון ר"ל ב' דמיך שהם דמים טהורים ודמים טמאים
 ובלחה ישראל ממלרים שהוא ממלר הגרון ונתפשטו למטה בגוף
 אז נפסקו הדמים ההם ולא יוכלו פרעה ומלרים לינק מהם ואז
 החסדו' והגבו' שהיו בתחילה בגרון ירדו ונתפשטו למטה בגופא'
 דז"א. ונמלא כי ענין ליל פסח הוא בסוד המוחין דקטנות' והם
 שלשה פעמים אלהים דיודין בחכמה ודההין בבינה ודאלפין בדעת
 אבל הא' בליור י"י הוא בחסדים והא' בליור י"י הוא בגבו'
 (ה) והנה המלה הוא בסוד שתי מוחין הגק' חו"ב ואע"פ שהם של
 קטנו' אין שום אחיזה אל הקליפה ונקרא מלה שמורה כי הוא
 שמורה מן המזיקין וכמשו"ל על פ' ליל שמורים הוא לה'. ולכן
 מלה היא בגימטריא ע"ב ס"ג שהם סוד חו"ב שתי המוחין ואמנם היו
 שלשה מלות (ו) לפי שאות ה' יש בה ג' לירות או ד"ו או ד"י או
 וז"ו כנודע. ושלשה לירות אלו הם ב"ה זו שבסם אלהים הנ"ל
 והנה כנגד ליר ד"י אלו בולעין המלה העליונה להמוליא שיעור
 כזית שהוא י' שלימה וכזית מן המלה הפרוסה שהיא סוד ד' כמו
 שיתבאר וכנגד ליר ד"ו אלו בולעין מלה האמלעית לב' ולריך
 שהחלק הא' יהי' יותר גדול כנגד הו' והחלק הב' יהיה יותר קטן
 כנגד ד' וכנגד ליר וז"ו אלו עושים זכר למקדש כהלל כו' במלה
 שלישי שהיא רמז אל שלשה וז"ו הגו' וכן הוא מלה שלישי. גם רמז
 שהיה כורך שלשה דברי' ביחד שהם בשר הפסח ומלה ומרור כנגד
 שלשה ויין. ואמנם מוח הדעת החילוניים מתאחזים בחסדים וגבו'
 אשר בו ולכן נאסרו בחמץ והשאור כי החמץ הוא בחסדים והשאור
 אשר חימולו יותר קשה הוא בגבו' כי שם מתאחזים יותר. והנה
 שאר הוא חסר ו' והוא אלהים של הגבו' דקטנו' במילוי יודין
 הוא ש' מן שאר' והאחוריים פשוטים שלו הם ר' מן שאר וכללו'
 השם עלמו שהוא אלהים כפשוטו הוא א' מן שאר ולהיות כי בימי
 הפסח הוא זמן היניקה (ז) של ז"א כנז"ל ואינו נגדל עד חג
 השבועות לכן נלטינו שלא יראה בפסח לא חמץ ולא שאור כדי
 שלא יינקו החילוניים מן החו"ג של הקטנות דז"א ולריך לבצר
 אותם מקודם הפסח כדי שלא יסתחו בהם החילוניים. והנה ענין
 הד' כוסו' של ליל פסח הם כנגד ג' אלהים במילוייהם כי כן כוס
 הוא בני' אלהים. והנה כוס הא' הוא כנגד אלהים דיודין שבמות
 החכמה ולפי שהחכמה נקרא קדש כנודע לכן הקידוש של ליל פסח
 נאמר ואל הבוס הא'. והכוס הב' הוא כנגד אלהים דההין שבמות

ברגש חסדו ורחמי' לעשות גם הגדול ההוא שלא כדרך
טבע ולא נעשה ע"י אלא מחליו. וזוה חכין ענין איסור הזוג
בליל פסח (ג) משא"כ בשאר הי"ט שהותר הזוג אלינו ואדרבה יש
חיוב מלות (ג) טונה יען כי ע"י התחמו' נעשה אז הזוג העליון
אבל בליל פסח שאין הזוג העליון נעשה ע"י נאסר לנו הזוג
התחתון. ודע כי ראיית אנשי מעשה נוהגים לעסוק בחורה כל
ליל פסח עד הכניק' וכמש"כ מעשה בר"א ור"א בן עזריא שהיו
מספרים ביל"מ כל אותו הלילה כו' (ד) :

גם בזה חכין מ"ש בס"ה בפ' אמור כי ענין ימי ספי' העומר
הם בסוד ספירת ז' ימי נקיים כדי שתטהר האשה העליון'
לבעלה בחג השבועות. וקשיא טובא דכיון שהי' זוג עליון בליל
פסח כמו שזכרנו בפס' ס"ה בפ' אמור א"כ הרי יאלת מחלאת
טומאה של גלות מזרים ונטהרה לבעלה ונדוונה עמו ואיך
חוזרת אחר הזוג ההוא לספור ימי נקיים. אבל הענין יובן עם
הנז' כי הגה ענין הטומאה הזאת היא נמשכת מאותם ה' דמים
של טומאה שקבלה בזמן גלות מזרים מבחי' לבוש הגבו' מחמלית
הנשאר מסיגיה נג' ולכן היא לריכה להטהר מאותם הדמים
הטמאים כי אז היו החי' נאחזים בה ג"כ ובליל פסח אשר
הגדיל ז"א ברגע אחד כל ההגדלות ההם נפסקו הדמים ההם
(ה) ונתבטלה אחיות החילוני' לא בז"א ולא בנוק' כלל ועיקר ולכן
נטהרה ולא הולכה למנות ז' נקיים בעבור כי נטהרה לפי שעה
שלא כדרך טבע. אבל אחר עבוד יום א' של פסח ונסחלקו
המוחין חזרו החילוני' להתאחו בדמים אבל לא אחיזה גמורה
כבתחלה כי כבר נתבטלה אחיות הגדול' וחזרו להתאחו בדמים
ההם ואז נכנסין המוחין בהם בסדר המדרגות וכפי סדר כניסתם
כך הוא סדר ביטול אחיותם לאט לאט בהמשך ימי ספירת העומ'
שהוא ענין ספירת ז' נקיים ואז נטהרה מטומאתה ונגמרה להטהר
בחג השבועות ואז חוזרת להזדווג עמו כמ"ש לקמן בע"ה ענין
זה. לפי שכפי הנז' יש קושיא גדול' שא"כ איך שאר ימי הפסח
נק' יו"ט כיון שעדיין לא נטהרה מטומאתה עד חג השבועות
וגם השבתות ור"ח אשר בין פסח לעזרת. ולמטה בענין יום ז'
של פסח בענין קריעת ים סוף יתבאר זה היטב בע"ה :

דרוש ד' (ו) יבאר ענין החמץ והשאר מה עניינם בפסח
אבל הדרוש הוא מלוקט הגה כתוב בחורה כמה
שנים ושמות מחולפים כי כתיב לא יאכל חמץ וכתוב כל מחמלת
לא תאכלו וכתוב שאור לא ימנה בבתיכם וכתוב משארותם
לרורות בשתלותם כו' והענין הוא זה דע כי בז"א יש ב' בחי'
מוחין א' ללם דאי' וא' ללם דאבא ושניהם זה בחוץ זה כנודע אבל
אני מסוכק כמה שמעתי אס שמעתי שהוא בבחי' מוחין
דקטנות או דגדלות ויש פנים לכאן ולכאן ואין בידי להכריע
ולכן אכתוב את כל הדרוש בבחי' מוחין סתם ולא אזכיר אס הם
דקטנות או דגדלות. והנה בחי' שס חמץ הוא במוחין דמלך אבא
ושם שאור הוא במוחין דמלך אי' כי דינים דאי' הם יותר תקיפין
על של אבא כדמיון השאר שכתו חוק מן החמץ כי השאר
מחמין לאחרים ולסיב' זו יותר אחיזה אל החילוני' בשאר
שהם מוחין דאי' מדאבא שהוא חמץ. והנה שם שאור הוא חסר
ו' כנודע (ז) והנה הש' הוא כנגד המוח דאי' שהוא שם
אלהים דיודין העולה בגימ' ש' ואות ה' היא כנגד המוח דבי'
מלך אי' והוא אלהים פשוט בריבועו שהוא עולה ר' ולפי שמוח
הבינה הוא יותר דין ממוח החכמ' לכן הוא בסו' האחורי' דאלהי'
ואות א' הוא מוח הדעת דמלך אי' שהוא שם אלהים במילוי
אלפין ולכן א' זו רומזת על היות מילוי' באלפין אבל לפי שמוח
הזה הוא גרוע וקטן מב' המוחין האחרים לכן אין ניכר בו
חשבון מילוי' רק הוראת מילוי' שהוא באלפין כנו' ונמלא כי
מלת שאר היא כללות ג' מוחין דז"א מלך אי'. והנה מזה נראה

הנחות וביאורים : א) בפס"ה הנסח ולא נעשה ע"י תפלינו. והקשה הרב ש"ש
עולה כל המדרגות שלא ע"י תפלות רבות כ"ו אלא בפ"א עולה עד הגדלות ב' עיי"ש בדף פ"א סיף ע"א נמצא דאני מאליו אלא על ידינו
ע"י תפלות ערבית. וחירך דזה עלמו נקרא מאליו דכיון דאין בידנו ע"י תפלינו לעלות רק מדרגה אחד ועתה עולה כל המדרגות בב"א אין זה אלא
מאליו ברחמי' המרובים כנו"ל : ב) עיין פס"ה דרוש ו' שבלי' ב' מותר : ג) קאי על ליל ב' של פסח דמותר הזוג או על שביעי של פסח דאל"כ יקשה קישיות
הרב ש"ש הלא בשבועות ובר"ה ובשמיני עזרת נאסר ג"כ הזוג ואם קאי על חג הסוכות הלא אין בו עלייה באור"א שהרי לא הגיע זמן זוג ז"א עד שמיני
עזרת עיי"ש. והרב ש"ש מחמץ דקאי על חיה"מ דג"כ נקרא יו"ט עיי"ש : ד) עיין נה"ש דס"ד ע"א : ה) כ"ב ח"מ אשפר שהיה זאת בעת מכת בכורות שכתב
הרב שא"א לפימחת הקבר בלא דס ואז ילדה אימא עילאה את הנוקבא ודס ההוא הכה מכות בכורות במזרים וכן הנוקבא בכל שנה דס זה שמס' אחיות
החילוני' וד' יאיר עיינו : ו) פס"ה שער חג המזות פ"ד : ז) עיין דברי שלום ד"ג ע"ד שאלה כ"ח : ח) א"ש להיות מלת שאר ג' מוחין דקטנות כאמור.
גם מלה דכש הוא כמו אשה והוא הש' הוא אלקים דמילוי' יודין וה"ה הם ה' אותיות אלקים כנגד הרים של שאר והא' הוא כנגד אלקים דאלפין לכן לזה הכתיב כי כל
שאר וכל דכש לא תקטירו מזמי אשה לר' להיותם דינין תקיפין : ט) א"ש במ"ש הרב ז"ל שמלת חמץ הוא במוחין דמלך אבא לא קבלתי כלום כי"ג הם [ולי
מנחם נלענ"ד לומר כי חכמ"ה כנ"ה דאבא (ובתוכס נכלל גם הדעת כידוע) בני' חמץ] והנלענ"ד לומר כי המ' והל' של מלת ללם. והל' מתחלף בח' באלשא ביתא
א' ונמלא כי חמץ הוא ללם [לא ידעתי איך הוא מרומז שהוא דאבא] : י) עיין ד"ג ע"ג שאלה כ"ז : יא) שער המזות דף ע"ב : יב) עיין ד"ג ע"ג שאלה כ"ו :

ובכר הודעתך ענין ע"י אשר נפסק בחיה ושם הוא מחגל' ואז יש מקום
ובדעת דז"א אשר נפסק בחיה ושם הוא מחגל' ואז יש מקום
אחיות אל החילו' והנה נמלא כי חמץ ושאר הם זכרים כי הם
מוחין דז"א מלך אבא ומלך אי' ובהיותם עדיין בחיוב יש קלה
אחיות אל הדיכין ט' ואמנם מחמלת ומשאתת הם בחי' אלו בהיות'
בסוד הנקבה והענין הוא כי הגה לאה עומדת ממש באחורי'
המוחין דז"א ויוקנה משם וכעשים בה בחי' מוחין שבה ובחי'
הארה היולדת י' ממוחין דאבא אל לאה נקרא' מחמלת נוקבא
והארה היולדת ממוחין דאי' אל לאה נק' משאתת נוקב' ומלת
מחמלת נגזר מן חמץ ומשאתת מן שאור והנה מחמלת הוא
אחיות חמץ חס וכן משאתת הוא שאר חס. וזה יובן במה שהודעתך
בפסוק ויעקב איש חס ר"ל בעלה דמטרונית' לאה הנק' חס
בסוד ומדת ימי מה היא מדת ת"ס ד' ור"ל המוחין של חמץ
המאירין בלאה הנק' ת"ס נק' מחמלת והמוחין של שאר המאירין
בלאה הנקרא' ת"ס נק' משאתת. והרי כתבאר ענין הלחיון שבתור'
קלתם בדכורא והם לא יאכל חמץ שאור לא ימלא בבתיכם
וקלתם בנוקבא כמו כל מחמלת לא תאכלו :

ונראה הענין בביאור יותר הגה הודעתך בענין כל המהלך
ד' אמות בא"י כו' והוא בשער ג' בשער מאמרי רז"ל
בד' ו' יא) וע"ש כי ד' בחי' הם וכולם נק' לאה ב' מלך מוחין
דאבא וב' מלך מוחין דאי'. גם כתבאר בדרוש הי"ח נשי' שהמלך
מותר בהם וע"ש ושם כתבאר כי הב' דמלך אבא הא' מהם
נדבקה ביסוד דאבא שבתוך דעת ז"א והאחרת היא נדבקה ביסוד
דאימא שבתוך דעת דז"א. והב' דמלך אימא הא' מהם נדבקה
ביסוד דאי' והאחרת עומדת בחוץ באחורי' ז"א מן החזה ולמעל'
עד כנגד מוח הדעת דז"א ונמלא כי הג' בחי' דלאה הם בפנים
תוך ז"א ובחי' הד' היא בחוץ לז"א ולכן בזו הד' העומדת בחוץ
אפשר שיתאחו בה החילו' ולכן נק' זאת החילונית' משאתת ר"ל
שאר חס כי היא לאה הנמשכת ממוחין דאי' הנק' שאר כנו'
ויש בה דינים רבים לב' סבות אס להיות' ממוחין דאימ' ואס
להיותה בחוץ ולכן יש פחד שלא יתאחו בה החילוני' ולריכה
שימור גדול מן החילו' ולכן יש ב' בחי' הא' היא נק' מלש שמור'
והא' מלה שאינה שמורה יב' כי לאה ב' של אבא העומדת בפנים
תמיד היא שמורה מן החילוני' ואינה מחמלת כי אין החילוני'
יכולים ליגע בה אבל לאה הב' של אימא העומדת חוץ לז"א נק'
מלה שאינה שמורה מעלמה להיותה בחוץ ולכן לזוהר בה
שלא תחמין ויתאחו בה החילו' ומה שהיתה נק' חס תחזור ח"ו
להתהפך לאותיות מ"ת המורות על אחיות החילו' הנק' מות כנודע.
וענין השימור הוא שתחזור הארותיה ליכנס בפנים תוך ז"א ולא
תשאר בחוץ כל ז' ימי הפסח. וזוה תבין מ"ש לעיל בדרוש הא'
וגם בענין החרוסת כי כל כונת ליל פסח הוא בבחי' רחל ולא
בלאה לפי שלאה מתבטלת בפסח וכנסת בפנים כדי שלא ינקו
החילו' ממנה. והנה כיון שנעשה השימור הזה בז' ימי הפסח
וכתבטלה אחיות החילו' בלאה היא נשמרת מאליה מכאן ואילך
כל ימות השנה ואין חשש בעמדה בחוץ כנודע ולכן לא נלמדינו
על אכילת חמץ או שאור אלא בז' ימי הפסח וזו היא התשובה
שהשיבו רשב"י לר"א בנו בס"ה בפ' אמור כששאל לו למה לא
נלמדינו כל ימות השנה על איסור חמץ והשאר יע"ש :

ונבאר עתה מה נעשה מבחי' זו של לאה המתבטלת בז' ימי
הפסח וכנסין אלו המוחין שלה בפנים תוך ז"א והנה
בהענסה בפנים אין להם מקום לעמוד שם למעלה והם יורדים
דרך פנימיות תוך הגרון דז"א ט' עד למטה בז"א בחזה שלו
ושם יולדות באחורי החזה וכנסין בראש רחל העומדת שם אב"א
עם ז"א ואח"כ נבאר מה נעשים ההארות האלו בדרסת בראש
רחל

הנחות וביאורים : א) בפס"ה הנסח ולא נעשה ע"י תפלינו. והקשה הרב ש"ש
עולה כל המדרגות שלא ע"י תפלות רבות כ"ו אלא בפ"א עולה עד הגדלות ב' עיי"ש בדף פ"א סיף ע"א נמצא דאני מאליו אלא על ידינו
ע"י תפלות ערבית. וחירך דזה עלמו נקרא מאליו דכיון דאין בידנו ע"י תפלינו לעלות רק מדרגה אחד ועתה עולה כל המדרגות בב"א אין זה אלא
מאליו ברחמי' המרובים כנו"ל : ב) עיין פס"ה דרוש ו' שבלי' ב' מותר : ג) קאי על ליל ב' של פסח דמותר הזוג או על שביעי של פסח דאל"כ יקשה קישיות
הרב ש"ש הלא בשבועות ובר"ה ובשמיני עזרת נאסר ג"כ הזוג ואם קאי על חג הסוכות הלא אין בו עלייה באור"א שהרי לא הגיע זמן זוג ז"א עד שמיני
עזרת עיי"ש. והרב ש"ש מחמץ דקאי על חיה"מ דג"כ נקרא יו"ט עיי"ש : ד) עיין נה"ש דס"ד ע"א : ה) כ"ב ח"מ אשפר שהיה זאת בעת מכת בכורות שכתב
הרב שא"א לפימחת הקבר בלא דס ואז ילדה אימא עילאה את הנוקבא ודס ההוא הכה מכות בכורות במזרים וכן הנוקבא בכל שנה דס זה שמס' אחיות
החילוני' וד' יאיר עיינו : ו) פס"ה שער חג המזות פ"ד : ז) עיין דברי שלום ד"ג ע"ד שאלה כ"ח : ח) א"ש להיות מלת שאר ג' מוחין דקטנות כאמור.
גם מלה דכש הוא כמו אשה והוא הש' הוא אלקים דמילוי' יודין וה"ה הם ה' אותיות אלקים כנגד הרים של שאר והא' הוא כנגד אלקים דאלפין לכן לזה הכתיב כי כל
שאר וכל דכש לא תקטירו מזמי אשה לר' להיותם דינין תקיפין : ט) א"ש במ"ש הרב ז"ל שמלת חמץ הוא במוחין דמלך אבא לא קבלתי כלום כי"ג הם [ולי
מנחם נלענ"ד לומר כי חכמ"ה כנ"ה דאבא (ובתוכס נכלל גם הדעת כידוע) בני' חמץ] והנלענ"ד לומר כי המ' והל' של מלת ללם. והל' מתחלף בח' באלשא ביתא
א' ונמלא כי חמץ הוא ללם [לא ידעתי איך הוא מרומז שהוא דאבא] : י) עיין ד"ג ע"ג שאלה כ"ז : יא) שער המזות דף ע"ב : יב) עיין ד"ג ע"ג שאלה כ"ו :

ברגע אחד תכלית ההגדלה ואין זה אלא ברחמי המאליל יתברך
 אשר הפליג חסדו ברחמינו לעשות נס הגדול ההוא שלא כדרך
 טבע ולא נעשה ע"י אלא מאליו. וזוה תבין ענין איסור הזוג
 בליל פסח (ב) משא"כ בשאר הי"ט שהותר הזוג אלינו ואדרבה יש
 חיוב מלות (ג) עונה יען כי ע"י התחתו נעשה אז הזוג העליון
 אבל בליל פסח שאין הזוג העליון נעשה ע"י נאסר לנו הזוג
 התחתון. ודע כי ראיתי אנשי מעשה נוהגים לעסוק בתורה כל
 ליל פסח עד הבוקר וכמש"כ מעשה בר"א ור"א בן עזריא שהיו
 מספרים ביל"מ כל אותו הלילה כו' (ד) :

ג וזה תבין מ"ש בס"ה בפ' אמור כי ענין ימי ספי' העומר
 הם בסוד ספירת ז' ימי נקיים כדי שתהיה האשה העליון
 לבעלה בחג השבועות. וקשיא טובא דכיון שהי' זוג עליון בליל
 פסח כמו שזכרנו בפס' ס"ה בפ' אמור א"כ הרי ילאת מחלאת
 טומאה של גלות מזרים ונטהרה לבעלה וזוהו עמו ואיך
 חוזרת אחר הזוג ההוא לספור ימי נקיים. אבל הענין יובן עם
 הגז' כי הנה ענין הטומאה הזאת היא נמשכת מאותם ה' דמים
 של טומאה שקבלה בזמן גלות מזרים מבחי' לבוש הגבו' מתמלית
 הנשאר מסיגיה כנ"ל ולכן היא לריכה להטהר מאותם הדמים
 הטמאים כי אז היו החי'ו' נחזים בה ג"כ ובליל פסח אשר
 הגדיל ז"א ברגע אחד כל ההגדלות ההם נפסקו הדמים ההם
 (ה) ונתבטלה אחיות החי'וני' לא בז"א ולא בזקוק' כלל ועיקר ולכן
 נטהרה ולא הולכה למנות ז' נקיים בעבור כי נטהרה לפי שעה
 שלא כדרך טבע. אבל אחר עבור יום א' של פסח ונסחלקו
 המוחין חזרו החי'ונים להתאחו בדמים אבל לא אחיזה גמורה
 כבתחלה כי כבר נתבטלה אחיות הגדול' וחזרו להתאחו בדמים
 ההם ואז נכנסין המוחין בהם בסדר המדרגות וכפי סדר כניסתם
 כך הוא סדר ביטול אחיותם לאט לאט בהמשך ימי ספירת העומ'
 שהוא ענין ספירת ז' נקיים ואז נטהרה מטומאתה ונגמרה להטהר
 בחג השבועות ואז חוזרת להזדווג עמו כמ"ש לקמן בע"ה ענין
 זה. לפי שפני הגז' יש קשיא גדול' שא"כ איך שאר ימי הפסח
 נק' יו"ט כיון שעדיין לא נטהרה מטומאתה עד חג השבועות
 וגם השבתות ור"ח אשר בין פסח לעלות. ולמטה בענין יום ז'
 של פסח בענין קריעת ים סוף יתבאר זה היטב בע"ה :

דרוש ד' (ו) יבאר ענין החמץ והשאור מה ענינם בפסח
 אבל הדרוש הוא מלוקט הנה כתוב בתורה כמה
 שגויים ושמות מחולפים כי כתיב לא יאכל חמץ וכתוב כל מחמלת
 לא תאכלו וכתוב שאור לא ימנח בבתיכם וכתוב משארותם
 לרורות בשתלותם כו' והענין הוא זה דע כי בז"א יש ב' בחי'
 מוחי' א' ללס דאי' וא' ללס דאבא ושניהם זה בחון זה כנודע אבל
 אני מסוכך כמה ששמעתי אס שמעתי שהוא בבחי' מוחין
 דקטמת או דגדלות ויש פנים לכאן ולכאן ואין בידי להכריע
 ולכן אכתוב את כל הדרוש בבחי' מוחין סתם ולא אזכיר אס הם
 דקטנות או דגדלות. והנה בחי' שס חמץ הוא במוחין דמלך אבא
 ושם שאור הוא במוחין דמלך אי' כי דינים דאי' הם יותר תקיפין
 על של אבא כדמיון השאור שכחו חוק מן החמץ כי השאור
 מחמץ לאחרים ולסיב' זו יותר אחיזה אל החי'ונים בשאור
 שהם מוחין דאי' מדאבא שהוא חמץ. והנה שם שאור הוא חסר
 ו' כנודע (ז) והנה הש' הוא כנגד המוח דחכמה דאי' שהוא שם
 אלהים דיודין העולה בגימ' ש' ואות ה' היא כנגד המוח דבי'
 מלך אי' והוא אלהים פשוט בריבועו שהוא עולה ר' ולפי שמוח
 הצינה הוא יותר דין ממוח החכמ' לכן הוא בסוד האחורי' דאלהי'
 ואות א' הוא מוח הדעת דמלך אי' שהוא שם אלהים במילוי
 אלפין ולכן א' זו רומזת על היות מילוי'ו באלפין אבל לפי שמוח
 הזה הוא גרוע וקטן מב' המוחין האחרים לכן אין ניכר בו
 חשבון מילוי'ו רק הוראת מילוי'ו שהוא באלפין כנו' ונמלא כי
 מלת שאר היא כללות ג' מוחין דז"א מלך אי'. והנה מזה נראה

כי אלו המוחין הן מן הקטנות (ח) וחמץ הוא במוחין דמלך אבא
 וכבר הודעתוך ענין עך הדעת טו"ר שהוא בחי' היסוד דאימא
 שבדעת דז"א אשר נפסק בחזה ושם הוא מתגל' ואז יש מקום
 אחיזה אל החי'ו' והנה נמלא כי חמץ ושאר הם זכרים כי הם
 מוחין דז"א מלך אבא ומלך אי' ובהיותם עדיין בחוכו יש קלת
 אחיזה אל הדינין ט' ואמנם מחמלת ומשארית הם בחי' אלו בהיות'
 בסוד הנקבה והענין הוא כי הנה לאה עומדת ממש באחורי'
 המוחין דז"א ויוקת משם ונעשים בה בחי' מוחין שבה ובחי'ו'
 הארה היואלת י' ממוחין דאבא אל לאה נקר' מחמלת נוקבא
 והארה היואלת ממוחין דאי' אל לאה נק' משארית נוקב' ומלת
 מחמלת נגזר מן חמץ ומשארית מן שאור והנה מחמלת הוא
 אופיות חמץ תס וכן משארית הוא שאר תס. וזה יובן כמה שהודעתוך
 בפסוק ויעקב איש תם ר"ל בעלה דמטרונית' לאה הנק' תס
 בסוד ומדת ימי מה היא מדת ת"ס ד' ור"ל המוחין של חמץ
 המאירין בלאה הנק' ת"ס נק' מחמלת והמוחין של שאר המאירין
 בלאה הנקרא' ת"ס נק' משארית. והרי נתבאר ענין הלחיון שבתור'
 קלתם בדכורא והם לא יאכל חמץ שאור לא ימלא בבתיכם
 וקלתם בנוקבא כמו כל מחמלת לא תאכלו :

ונראה הענין בביאור יותר הנה הודעתוך בענין כל המהלך
 ד' אמות בא"י כו' והוא בשער ג' בשער מאמרי רז"ל
 בד' ו' יא' וע"ש כי ד' בחי' הם וכולם נק' לאה ב' מלך מוחין
 דאבא וב' מלך מוחין דאי'. גם נתבאר בדרוש הי"ח נשי' שהמלך
 מותר בהם וע"ש ושם נתבאר כי הב' דמלך אבא הא' מהם
 נדבקה ביסוד דאבא שבתוך דעת ז"א והאחרת היא נדבקה ביסוד
 דאימא שבתוך דעת דז"א. והב' דמלך אימא הא' מהם נדבקה
 ביסוד דאי' והאחרת עומדת בחון באחורי' ז"א מן החזה ולמעל'
 עד כנגד מוח הדעת דז"א ונמלא כי הג' בחי' דלאה הם בפנים
 חון ז"א ובחי' הד' היא בחון לז"א ולכן בזו הד' העומדת בחון
 אפשר שיתאחו בה החי'ו' ולכן נק' זאת החי'ונים משארית ר"ל
 שאר תס כי היא לאה הנמשכת ממוחי' דאי' הנק' שאר כנו'
 ויש בה דינים רבים לב' סבות אס להיות ממוחין דאימא' ואס
 להיותה בחון ולכן יש פחד שלא יתאחו בה החי'ונים ולריכה
 שימור גדול מן החי'ו' ולכן יש ב' בחי' הא' היא נק' מלך שמור'
 והא' מלך שאינה שגורה יב' כי לאה ב' של אבא העומדת בפנים
 תמיד היא שמורה מן החי'ונים ואינה מחמלת כי אין החי'וני'
 יכולים ליגע בה אבל לאה הב' של אימא העומדת חון לז"א נק'
 מלך שאינה שמורה מעלמה להיותה בחון ולכן לריך לזכור בה
 שלא תחמין ויתאחו בה החי'ו' ומה שהיתה נק' תס תחזור ח"ו
 להתהפך לאותיות מ"ת המורות על אחיזה החי'ו' הנק' מוח כנודע.
 וענין השימור הוא שתחזור הארותיה ליכנס בפנים חון ז"א ולא
 תשאר בחון כל ז' ימי הפסח. וזוה תבין מ"ש לעיל בדרוש הא'
 וגם בענין החרוסת כי כל כונת ליל פסח הוא בבחי' רחל ולא
 בלאה לפי שלאה מתבטלת בפסח ונכנסת בפנים כדי שלא יינקו
 החי'ו' ממנה. והנה כיון שנעשה השימור הזה בז' ימי הפסח
 ונתבטלה אחיות החי'ו' בלאה היא נשמרת מאליה מכאן ואילך
 כל ימות השנה ואין חשש בעמדה בחון כנודע ולכן לא נלצונו
 על אכילת חמץ או שאור אלא בז' ימי הפסח וזו היא התשובה
 שהשיבו רשב"י לר"א בנו בס"ה בפ' אמור כששאל לו למה לא
 נלצונו כל ימות השנה על איסור חמץ והשאור יע"ש :

ונבאר עתה מה נעשה מבחי' זו של לאה המתבטלת בז' ימי
 הפסח ונכנסין אלו המוחין שלה בפנים חון ז"א והנה
 בהכנסה בפנים אין להם מקום לעמוד שם למעלה והם יורדים
 דרך פנימיות חון הגרון דז"א ט' עד למטה בז"א בחזה שלו
 ושם יולאות באחורי החזה ונכנסין בראש רחל העומדת שם אב"א
 עם ז"א ואח"כ נבאר מה נעשים בהארות האלו בדרתם בראש
 רחל

ההיות וביאורים : א) בפע"ה הנסח ולא נעשה ע"י תפלתנו. והקשה הרב ש"ס
 עולה כל המדרגות שלא ע"י תפלת רבית כ"ו אלא בפ"ה עולה עד הגדלות ב' ע"י
 ט"י תפלת ערבית. ותיקן דזה עזמו נקרא מאליו דכיון דאין בידיו ע"י תפלתנו לעלות רק
 מאליו ברחמי המרובים כנו"ל : ב) עיין פע"ה דרוש ו' שבליל ב' מותר : ג) קאי על ליל ב'
 הרב ש"ס הוא בשבועות ובר"ה ובשמיני עזרת נאסר ג"כ הזוג ואס קאי על חג הסוכית
 הרב ש"ס מתרץ דקאי על חיה"מ דג"כ נקרא יו"ט עיי"ש : ד) עיין נה"ש דס"ד ע"א : ה)
 הרב ש"ס לפיחת הקבר בלא דס וזו ילדה אימא עילאה את הנוקבא ודס ההוא הכה מכות
 החי'ונים וד' יאיר עיניו : ו) פע"ה שער הנה המלות פ"ד : ז) עיין דברי שלום ד"ג
 נס מלך דבש הוא כמו אשה והוא הש' הוא אלקים דמילוי'ו ודין וה"ה הם ה' אותיות
 שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לד' להיותם דינין תקיפין : ט) א"ש במ"ש הרב ז"ל
 מנחם נלענ"ד לומר כי חכמ"ה כנ"ה דאבא (ובחוסם נכלל גם הדעת בידיע) בני'
 א' ונמלא כי חמץ הוא ללס [לא ידעתי איך הוא מרומם שהוא דאבא] : י) עיין ד"ש ד"ג
 ע"ג שאלה כ"ו : יא) שער המלות ד"ג ד' ע"ב : יב) עיין ד"ש ד"ג שאלה כ"ו :

ההיות וביאורים : א) בפע"ה הנסח ולא נעשה ע"י תפלתנו. והקשה הרב ש"ס
 עולה כל המדרגות שלא ע"י תפלת רבית כ"ו אלא בפ"ה עולה עד הגדלות ב' ע"י
 ט"י תפלת ערבית. ותיקן דזה עזמו נקרא מאליו דכיון דאין בידיו ע"י תפלתנו לעלות רק
 מאליו ברחמי המרובים כנו"ל : ב) עיין פע"ה דרוש ו' שבליל ב' מותר : ג) קאי על ליל ב'
 הרב ש"ס הוא בשבועות ובר"ה ובשמיני עזרת נאסר ג"כ הזוג ואס קאי על חג הסוכית
 הרב ש"ס מתרץ דקאי על חיה"מ דג"כ נקרא יו"ט עיי"ש : ד) עיין נה"ש דס"ד ע"א : ה)
 הרב ש"ס לפיחת הקבר בלא דס וזו ילדה אימא עילאה את הנוקבא ודס ההוא הכה מכות
 החי'ונים וד' יאיר עיניו : ו) פע"ה שער הנה המלות פ"ד : ז) עיין דברי שלום ד"ג
 נס מלך דבש הוא כמו אשה והוא הש' הוא אלקים דמילוי'ו ודין וה"ה הם ה' אותיות
 שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לד' להיותם דינין תקיפין : ט) א"ש במ"ש הרב ז"ל
 מנחם נלענ"ד לומר כי חכמ"ה כנ"ה דאבא (ובחוסם נכלל גם הדעת בידיע) בני'
 א' ונמלא כי חמץ הוא ללס [לא ידעתי איך הוא מרומם שהוא דאבא] : י) עיין ד"ש ד"ג
 ע"ג שאלה כ"ו : יא) שער המלות ד"ג ד' ע"ב : יב) עיין ד"ש ד"ג שאלה כ"ו :

Handwritten text in a cursive script, likely a historical document or manuscript. The text is dense and covers the entire page.

Handwritten text in a cursive script, likely a historical document or manuscript. The text is dense and covers the entire page.

Handwritten marginal note or signature on the right side of the page.

Handwritten marginal note or signature on the right side of the page.

Handwritten marginal note or signature on the right side of the page.

היה ליה בסוד כד סליק ברעותא ורז"ל נעשה מאליו שלא ע"י
תפילתו קאמר לא אמר שנעשה בסוד כד סליק ברעותא ולא
מלינו בעולם זווג הנעשה בחו"א כדי להוליד מוחין בסוד כד סליק
ברעותא אלא בעת בריאת העולמות דוקא ובסוד ואדם אין ולא
עוד. ועיין בשער מדומין פ"ב וכן בספר מ"ש ש"ב ח"ג פ"ט
כתב רז"ל ז"ל נמלא כי ז"ן בניס לאו"א ובפעם הא' נזדווגו או"א
מאליהן כמ"ס ואדם אין וגו' ובפעם הב' שנתקנו כבר ז"ן הם
מעלים מ"ן אל או"א לעולם ואי אפשר לשום זווג בלעדס
שיעלו מ"ן יע"ש הרי בהדיא שכתב שמסתקנו ז"ן אי אפשר
בעולם להזדווג בלעדס דז"ן שיעלו מ"ן וא"כ זווגין גדלות דליל
פסח נמי מ"ס רז"ל שנעשה מאליו ר"ל שאין לנו בני אדם
מולרכים ואין ז"ן עולין למ"ן ע"י תפילתו אלא הם מאליהם
עולים למ"ן והר"ה שהרי גם בשבת כן כמ"ס רז"ל בדרוש המועדי
ז"ל נמלא כי ביו"ט אין ז"ן עולים מעלמס אלא עד אימא וע"י
תפילת התחתונים מעלים אותם עד אבא משא"כ בשבת כי
עולים ז"ן עד אבא בעלמו מאליהן שלא ע"י התחתונים יע"ש
ואע"פ כן לריכס ז"ן להעלות למ"ן לזווג או"א כמ"ס רז"ל בדרו'
מנחה דשבת בעל מנחתם יקדישו את שמך ובדקתך יע"ש :
(ט) דרוש ד' עד למטה בז"א בחזה שלו ושם יולאות באחורי החז'
ונכנסים בראש רחל העומדת שם אב"א עם ז"א
כו' לכאורה מן המתמיהין הם אלו דברי רז"ל כי איך אפשר
שבליה הגדולה הזו שמעלתה יתירה על של שבת כמ"ס רז"ל
לעיל דרוש ג' בטעם אמירת הלל גמור בליל פסח ואיסור זווג
לדין בני אבינו ואחר כל השבחה הזו תעמוד הנזק' עמו אב"א
וז"ל רז"ל בשער מיטוט הירח פ"ב וכאשר היא נגדלת עד למעל'
ולוקחת מקומס. נמלא עתה שהיא בבחי' ה' על יו"ד וזהו בליל
פסח שהוא בט"ו לחדש. כי אז חזרה פ"פ עמו בבחי' הששית
יע"ש וא"כ הרי זה היפך מ"ס כאן שהיא בבחי' אב"א לכן נלע"ד
כמ"ס רז"ל בדרוש כוונת אמן ז"ל אב"א בכוונת אמן של חזרת
העמידה של ש"ן אינו כן. לפי שאז כבר חזרו פ"פ כו'. ועכ"ז
עיקר הכוונה תהיה ג"כ ע"ד הנז'. והוא במה שהודעתך כי כל
דבר של קדושה בכל מקום שהוא מנחת שם רושם אחד. ואינו ז'
משם לעולם. נמלא כי אע"פ שהיא עתה פ"פ אנו אומרים אמן
להאיר אותם ג' מקומות רשומים הראשונים שנתרשמו בהיותם
אב"א יע"ש ואפשר שע"ד זה הוא בכלן שאלו מוחין דחלק לאה
לוקחת אותו הרשימו דרחל בבחי' אב"א שהניחה שם :
(י) ורבן היא מתבטלת באלו הימים בלבד כו' לא ידעתי מאי שנא
באלו הימים יותר מכל השנה כולה שבכל השנה כולה כתב
רז"ל בשער יעקב ולאה פ"ב ז"ל וההשובה היא כי הקלי' לורך גבוה
היא כו' ומוכרח שגם הקלי' יקחו חלקם וחיותם וראה המאליל העליון
כי הבחינה היותר מעוטה שיש בכולם היא אחורי לאה כי אין שם
כ"כ אחיזה כמו באחורי רחל לכן הניח אחורי לאה מטיס לחוך
בגלוי כדי שיתאחזו שם החילונים ויניקו משם כדי חיותם בלבד
יע"ש הרי שבכוונה מכוונת ראה המאליל העליון שכל השנה כולה
יתאחזו החילונים באחורי לאה ולכך הניח אחוריה מגולים ומאי
שנא בימים האלה דפסח שאדרבא ציטל מליאותה כדי שלא יתאחזו
בה מן הקלה אל הקלה. אמנם התשובה לזה מבוארת כי כן נעשה
בפסח מזרים ושם הוכרח הדבר להעשות כן שהרי כל תוקף
אחיזתם היה במקום ההוא שהרי לאה אחורי הדעת דז"א היא
יולאת וזדעת דז"א בערפו ובגרון היתה כל אחיזת פרעה ושריו
כמ"ס רז"ל ולבטל אחיזתם שלא כדרך טבע אלא ברגע א' הוכרח
שלא ליתן להם מקום כלל ומה שתחת ממשלתם כל ימות השנה
הוכרח עתה להוליח מידם. אלא ק"ק עדיין ואיך כל ימות השנה
יונקים הקליפות מאחורי לאה ולמה אלטרך בימים האלו לבטל
מליאותה לפי מ"ס רז"ל בשער דרושי הלל דרוש ה' ז"ל ואלו
הנשי' חדשים כסו את לאה ונמלא לאה ציניהם וכן גופא דז"א
ונמאלת לאה מכוסה מן החילונים ע"י הוא חוורתא דנה"י החדשים
יע"ש. ולזה יש לומר שפשוט הוא שבשעה סלוק המוחין ובפרט
בלילה עד חלות שגם החוורתא דנה"י החדשים מסתלק שכן מוכרח :
(יא) הגה זהו בחי' התוספת שיש לרחל בליל פסח כו' כי עתה לוקחת
חלקה וחלק לאה חזירתה כו' לא ידעתי בשאר כל ימות הפסח
מי לוקח חלק לאה כי היא גופא ליתא :
(יב) דרוש ה' הגה עשר היות הם ה"ח וה"ג מלך אב"א

כ"ל ז"ל

ל"ג ז"ל

ל"ג ז"ל

כו' ק' בשלמא אם הם לבושים שלוקחים החו"ג מ
ניחא שהם ברצוע בסוד אחורי היסוד כמ"ס רז"ל ב
אבל אם הם גופם החו"ג מלך אימא מדוע הם
שנא דחו"ג דמלך אבא ועוד חו"ג דמלך אבא מי
יסוד דאבא מסתיים שיה בשוה עם יסוד דז"א וחו"ג
וחתומים בו בתוכו כמ"ס רז"ל בשער פרלופי ז'
(ג) דרוש ששי וגדלות ב' נכנס ע"י הדיבור
של ברכת הקידוש כו' בשער
שע"י הברכ' נכנס אור המקיף ודע כי ב' המוחין דמלך
גדלות א' כבר נכנסו מאליהם כענין ב' הכוסות ה'
אע"ג שהכוסות הם מוחין מלך אימא ואינו עניין
כוונתו לומר כי גדלות א' כבר הוא נכנס מאליו
קדושת היום וכמעט שאינו לריך לכיון בו כמ"ס רז"
א' לעיל ז"ל האמנם גדלות א' דרכו ליכנס מאל'
לכיון בו על הכוס יע"ש ועיין בכוס שני שכתב לכיון
הזווג יהיו נשיקין מלך הבינה שהוא מקום החיר
הגמור אין זווג תחתון נעשה עד שיהיו שם נשיקין
ודאחר הזווג ר"ל בעת הזווג ממש ופעמים שהוא
סיהיו שניהם שוים כמיס רז"ל בשער מדומין ובכ"
רז"ל מלך הבינה לא ידעתי וכי מלך הבינה ולא מלך חכמ'
דמניה וביה דפרלו' ההוא עלמו מזדווגים ועיין בשער
(יד) דרוש ז' כבר נתבאר כי בפסח הוא זמן
ז"א ואין בו אלא מוחין דקטנות שהם
אפי' זה לא היה לריך להיות שהרי לקמן פ"ח כתב
ואחר יום א' של פסח נסתלקו כל המוחין וחזר לק'
תכ"ב יע"ש ואם כן מאחר שחזר לבחי' מוחין דע"י
שנסתלקו מוחין דיניקה וכן מתבאר מדרושים הבאים
ושבוע בליל ה' נכנס קטנות א' דבחי' אותו שבוע
בז"א קטנות א' מה נכנס בכל ליל ה' ועוד עיין
ק"ש ובשלהי שער מדומין פי"א ובכמה מקומות כתב
אפשר שיפחת מז"א ממוחין פנימים דיניקה דאימא
שיניקה דאימא הפנימים נשאר בו א"כ מהו הנכנס
דכל שבוע. והגה כנוהג שבועלם בכל יום ע"י תפילתי
מוחין גדלות א' ואחר התפילה המוחין מסתלק ולא
רשימו ובכח אותו רשימו הנשאר נשארין ז"ן בגדלות
ההוא כאשר האריך רז"ל בכל זה בדרושי התפילין
אחרים וכאן במוחין אלו דליל פסח נראה שכאשר מכ
נשאר אפי' שום רשימו מדכתב רז"ל שחזר בבחי'
שכתב גם בחי' עיבור שאם היה נשאר מהם רשימו
הדברים אם מרשימו דמוחין דכל יום נשאר בגדלותו רז"
אלו דליל פסח שיש בהם קטנות ב' וגם גדלות ב' אינו דין
לשאר ז"א בגדלותו אלא ודאי שאפי' רשימו לא נש
מבואר מדכתב רז"ל שליל ששי דכל שבוע נכנס רש'
ב' יע"ש. לכך נראה שלעולם אפי' מוחין פנימים דיני'
מסתלקין עלמותם והוא הנכנס בכל ליל ה' דכל שבוע א'
דפנימים דיניקה נשאר בז"א ואותו הרשימו הוא כמו
דיניקה עלמס ולכך כתב רז"ל שהם ד' אלהים מלאים
תקשה א"כ נמלא שבז"א בימי העומר הוא גרוע מ
שהרי יש בו בחי' אחרות גדולות ועלמות שאין ז"א שגש'
דמוחין פנימים דיניקה דאימא אלא רגעי שהרי בסוף
מסתלקין כל אלו המוחין הגדולים ותכף בליל ב' מתח
ובו בלילה נכנס גדלות א' דאבא ואע"ג שלקמן דרו'
רז"ל ז"ל אבל הענין הוא כי להיות שכבר כל המוחין נכנסו
ובהכרח הוא כי שם הניחו רשימו שלהם וקלת הארה
רב המרחק בין רשימו לרשימו ולהכי דייק רז"ל וק'
שהרי רשימו דמוחין דחול הם כמו המוחין עלמס שהם
התפילין כמ"ס רז"ל בדרוש ה' דתפילין ובדרוש ד' דק"ש
דרוש ה' (טו) ואח"כ מליל ב' ואילך אנו חוזרים
המוחין הנז' אשר נכנסו בליל פסח
ועתה חוזרים ליכנס כו' מבואר בדרבי רז"ל שהמוח'
שנכנסו בליל פסח ובסוף יום א' נסתלקו רח ואלו
ליכנס ע"י תפילת

חכ וטעם הוא לסבות רבות. כי אין החילונים נאחזים ברחל כמו בלחה, והטעם הא' הוא לפי שלא' אינה פר' בפ"ע כשאר השר' שבחלילות, אבל היא בחי' אחוריים דאי' שנפלו סם למטה בעת ביטול מלכי אדום. והטעם הב' הוא לבחי' המקומות. כי לאה עומדת במקום האורות המכוסים וע"כ יש יכולת לחי' להתאחו בה. אבל רחל יושבת תחת החזה אשר סם האורות הם מגולים ודומים לאור

שערי

ענין ל"ד פסח

רחמים

בשאלה רנא יעו"ש וכאן כי שהוא צמוד הפס דז"א שמעם יולא אור המקיף היע"א .

תשובה

מ"ש לעיל צשכ"ו פה סה הוא הפס דתצונה ר"ל הפס בגדלות אי' דתצונה לפי שצאים לז"א גדלות צי' שהוא מהפס דתצונה ולמעלה לכן לריך להכרות צסיפור שצה יל"מ (אי"כ צזה מתיישב מ"ש צשאלה רנ"א כיעו"ש) אבל מ"ש פ"ה ס"ח אור המקיף היולא מן הפס דז"א צצחינת שיחה מיירי אחר שצאו המוחין צגדלות לז"א ומכארת בגבורות שציסוד דאימא מכחם צוקעים יסוד דאימא שהוא צגרון ויולא מקלת אורות המקיפים דגבורות מפס דז"א ונעשים אור מקיף לז"ת שלו לכן רמוז כיפור יל"מ להכל המקיף היולא מהפס, מהרה"ג שד"ה יל"ו :

שאלה

נשר שאלה מ"ש צשכ"ו (דפ"ג ע"א) שעי' הכרפס נכנס מוח

חכמה דקטנות אי' דתצונה וכו' וכיולא צזה כי צדרושי העומר (דפ"ד ע"ב) שכליל הי' דכל שצוע נכנס קטנות אי' דיססו"ת כיעו"ש ל"ע דהלא נודע מכוונת ק"ש שלעולם אי"א לז"א שיחסר ממנו המוחין הפנימיים דיניקה דתצונה שחס צ' דללם דיניקה ומכ"ש מוחין דעיבור דיססו"ת כולם ולכן צארצע הלוקי ק"ש צכל אחד לא נזכר המשכת צ' דיניקה אלא תשלום דיניקה כמ"ש צשכ"ו (דו"ט ע"ד) יעו"ש וכ"כ צעי"ה שער ט"ל פי"א כלל יוד שהיות דז"א המוכרה הוא מוחין פנימיים דיניקה דאימא יעו"ש אי"כ ג"כ עתה צליל פסח כיון שא"א להיות חסר מהקטנות דתצונה למה ממשיכין אותו ע"י הכרפס וכן צעומר צליל הי' דכל שצוע היע"א :

תשובה

נראה שצמוחין דפסח היו חסירים מז"א המוחין דיניקה כולם הא ראי' שכתב הרב שחזר הז"א לצחינת תכ"צ ואז אין צו רק מוחין דעיבור ועוד שיעקר טעם שקדם המשכת גדלות אי' דתצונה קודם בקטנות כדי שלא יכיה אהיזכ לקלי' ואם נאמר שהז"א צסוד הלידה ויש צו צ' דיניקה דאימא כרי יכיה יניקה ה"ו וע"כ מוכרה שלא הי' לז"א ממוחין דיניקה כלל ועתה הוא התחלת המשכתם מהדש כי לר"י צניסן נצרא העולם, וכן הכריח הרב יפה שעה לשכ"ו (אות י"ד) אלא שהוא בקשה

וחש"א וטיין צזה צש"ר ח"א שאה לדי"ק ציחור ע"י מהרה"ח ר"א ענתצי זלוק"ל וכו"ע"א :

שאלה

כתוב צסידור כונות זמניות בקידוש ל"י"פ (ד"ט ע"ב) וז"ל ולריך לכיון כ"י צלקיחת הכוס אלא שהוא צצחינת או"פ ולחזור ולכוין צדיבור של הצרכות וקידוש צצחינת או"מ שכל מה שיש צפנימי וס צמקיף ע"כ ל"ל נוכו כונת הדברים הי' לריך ע"י הכוס שהוא צצחינת מעשה לתקן אור הילון והאו"פ יהי' נתקן ע"י הדיבור עם המקיף היע"א :

תשובה

נ"ל לצאר צזה שיכוין כל הנז' ע"י לקיחת הכוס, הוא להמשיך מוחין דאחי' שצכס ואח"כ ע"י הדיבור של הקידוש יכוין להמשיך מוחין דפנים שצכס ע"ד שמלינו צפנימיות צתפלת ערבית שמכונים עד צאהצב צצחינת מוחין דאחי' ומתיצת צאהצב ואילך צצחינת מוחין דפנים ועד"ז יכיה צחילוי צסדר ל"י"פ צארצע כוסות וצמלות יען כי הוא פרלוק כללי דהילוניות ולריך להתקן ע"ד הפנימי ממש ונכון לכיון צסוף הסדר כזווגים דשים שלום ע"ד הפנימיות, מהרה"ג שד"ה נר"ו :

שאלה

כתוב צשכ"ו (דפ"ג ע"ג) וז"ל מחר כורך וכו' ועכ"ז אנו לריכים להמתיק את הדינים דלאה אעפ"י שאין הזווג עמה ע"כ ל"ל שצכל כונות הפסח המוסין השייכים ללאה נכנסים צפנימיות הז"א ונתנים לרחל ולאה היא נעלמת ואינה גגלית אי"כ לא יש מקום ולורך למיתוק היע"א :

תשובה

מ"ש אנו לריכין להמתיק דינים שצכ ר"ל הדינין שצמוחין דלאה שצשנכנסו המוחין דלאה ע"י שתיית הכוסות ונמשכים לרחל אנו ממתקים אותם אלל רחל יען הם צחינת דינים ולריכים מיתוקי, מהרה"ג שד"ה יל"ו :

שאלה

כתוב צשכ"ו (דפ"ה ע"ג) וז"ל וצזה תצין טעם מלוח לכפר צוליהת מלרים כי פסח ר"ל פה סח שס צחינת או"מ היולא מן הפס (דז"א) צצחינת שיחה ודיבור ע"כ וקשה דלעיל צשכ"ו (דפ"א ע"ב) כי דתיצת פה סה מיירי צפה דתצונה ולכן לריך להכרות צסיפור יל"מ וכנז"ל

יה עתה מקומות חז"א דהלך דאחי' [דט"ל] שכליל מוחין כ הוא צשכ"ו ברש"ש דאחי' המשכת לפי"ז מצבים ו וכו' "כ : רחל פרלוק בוכות מוחין צזו"ן דנתקן ד זה סורה ברב כ"ד : (ע"ג) ימיות גדנות הוא כתר א ? דלות וכו' חצא ליונה מזה מוצן דאצא דתיית דו"ך

ערבית ליל פסח מהרד"מ ז"ל

דנרנח"י דחיה לכלים חיצוניים ואמצעיים דחח"ן
בג"ה דת"י דב"פ נה"י וחג"ת דה"פ חכמה דמ"ה
וב"ן דמ"ה ודב"ן דפנימיות דז"א*.
ה' אלהינו ה', יכוין כשאר הימים.

כ"ו ע"ב

אחד יכוין כשאר הימים, ויכוין להוציא ג' צלמי
נרנח"י דנח"י דנרנח"י דחיה דמ"ה וב"ן
דמ"ה ודב"ן כל צלם כלול מי"ם, ויורדים
ומתלבשים באחור דכחב"ד דפרצו' כחב"ד דה"פ
או"א עילאין ונשאר שרשם שם ומוציאים הארתם
לחוץ לכחב"ד והם מ' דצלם והחג"ת והנה"י
דצלמים הנזכרים יורדים ומתלבשים באחור דחג"ת
דפרצו' כח"ב דה"פ או"א עילאין, ונשאר שרשם
שם, ומוציאים הארתם מחוץ לחג"ת והם ל' דצלם,
והנה"י דצלמים הנזכרים יורדים ומתלבשים
באחורים דט' פרקין דנה"י דכח"ב דה"פ או"א
עילאין והם צ' דצלם. עתה יכוין להמשיך לז"א
מוחין דו"ק דגדלות ולהחזיר המוחין דקטנות שעלו
למ"ן באופן זה, תחילה יכוין להמשיך כל המוחין
דקטנות ב' דאו"א כנזכר בתיבת ישראל, אח"כ
יכוין להמשיך ו"ק דנה"י דאימא שהם נה"י וחג"ת
דנה"י דג"פ כח"ב דה"פ אימא עילאה עם שית
פרקין דצ' דצלם דג' צלמי נח"י דנרנח"י דחיה
דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן עם שית פרקין דמוחין דחו"ב
וחו"ג דגדלות ב' שהם ד' שמות עסמ"ב מלובשים
בד' שמות קס"א קס"א קמ"ג קנ"א עם הנרנח"י
שהם ח' הויו"ת מנוקדות כידוע שהם נרנח"י דחיות
ונשמות ורוחות דנפש ורוח דנפש דנח"י דנרנח"י
דחיה דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן לחח"ן בג"ה דת"י
דחב"ד וחג"ת דג"פ כח"ב דה"פ חכמה דב"ן דמ"ה
וב"ן דב"ן דפנימיות דז"א.

כונת הרומ"ח כמו בשחרית.
בשכמל"ן ככל ק"ש בלי שינוי, אלא שבמקום
לאה יכוין נוק' סתם.

ערבית ליל פסח ההיכלות דערבית זה הם
בכללות ה' פרצופי ישו"ת וה' פרצופי
או"א עילאין.

כונת העמידה. ברוך אתה ה' כשאר הימים אלא
ו"ק או ג"ר דאימא וכן דאבא הם מוחין
דגדלות א' וגדלות ב', ונוק' העולה מכריאה לאחור
דנה"י דז"א הם ה"פ בינה וה"פ חכמה דיעקב
ורחל.

8838

אלהי אברהם, יכוין להמשיך פ"א דגד"ב דאימא
ופ"ת דגד"ב דאבא שהם הויו"ה בניקוד
פתח והויו"ה בניקוד חיריק וב' שמות ע"ב מלובשים
בב' קס"א, ואח"כ יכוין להמשיך קו ימין דקטנות
א' דתבונה עם כל כחי' כלים צלמים מוחין נרנח"י,
וזה בכל דבר. ועד"ז באלהי יצחק קו שמאל, ואלהי
יעקב קו אמצעי. ושאר התיבות יכוין כמו בשחרית,
אלא שהמוחין המתפשטים בז"א בכל כללות
העמידה הם המוחין דגדלות ב', ודחיות המוחין
דקטנות מתיבת האל ואילך הם המוחין דקטנות
א' דתבונה.

קונה הכל, אחר שנגמרים ליכנס כל המוחין
דגדלות ב' דאבא יכוין להמשיך כל כללות
קטנות א' דיש"ם בכל כחינת כלים צלמים מוחין
ונרנח"י כנזכר, ובנין הנקבה הנבנית מתיבת אל
עליון ואילך הם כללות אחור ופנים* דאחור דה"פ
בינה וה"פ חכמה דפני' דנוק' דז"א.

כ"ו ע"ג

באהבה יכוין למסור וכו', ולהעלות זמ"ן מהיכל
אהבה דהיכל ק"ק דה"פ ישו"ת וה"פ
או"א דכריאה ולברר מחלקי אורות ניצוצות כלים
דרפ"ח ניצוצין דאו"פ דפנים דה"פ בינה וה"פ
חכמה דז"א וגם דנוק' דז"א, ולהעלותם למ"ן לזו"ן,
ואז מסתלקים מז"א כל כללות המוחין דקטנות
וגדלות א' וב' דישו"ת ואו"א ומוחין דיש"ם ואבא
מסתלקים מתוך מלבושיהם ועומדים לאו"מ ע"ג
רישא דז"א, ומוחין דאימא ותבונה עם כל כחינות
כלים וצלמים ומוחין ונרנח"י נכנסים ומתפשטים
בנקודת אחור דאחור דה"פ בינה וה"פ חכמה
דפנימי' דנוק' דז"א והב' צלמים הנז' דאבא ויש"ם
העומדים ע"ג רישא דז"א עולים למ"ן עם נשמתו
עם נשמת יסוד דא"א וכו' עד ע"ב ס"ג דא"ק וכו'

ד תכלית הגדלה ואין זה אלא ברחמי המאליל יתברך
ג חסדו ברחמי לעשות גם הגדול הוא שלא כדרך
נעשה פ"י א' אלא מאליו וזוה תבין ענין איבוד הזוג
ג) מש"כ בשאר הי"ט שהותר הזוג אליו והדרבה יש
ג) שונה יטן כי ע"י התחתון נעשה א' רחמי רחמי
פסח שאין הזוג העליון נעשה
ע כי ראיתי אנשי מעשה נור
ד הבורק וכמש"כ מעשה בר
המפרים בי"מ כל אותו הל
בין מ"ש בס"ה צפ' אמור
סוד ספירת ז' ימי נקיים כד
השבושיות וקשיא טובא דכ
רבו צפס ס"ה צפ' אמור
גלות מלרים ונעברה לב
הזוג הוא לספור ימי נקיי
ענין הטומאה הזאת היא ג
קבלה בזמן גלות מלרים מב
יה גג' ולכן היא לריכה
אז היו החי' נחמיו נחמיו בה
דגש אחד כל ההגלות הה
אחיות החי' לז' ב"ז א' ול
הולכה למות ז' נקיים צע
ועב' אבל אחר עבור יום
החי' להתאחו בדמים
בזר נתבעה אחיות הגדול
אין המוחין בהם בסדר המד
ביטול אחיות לאט לאט ב
פירטו' נקיים ואז נעברה מ
ואז חזרה להודו עמו
הגו' יש קשיא גדול' שא"כ
שעדין לא נעברה מטוס
ד"ח אשר בין פסח לעל
ענין קריעת ים סוף יתב
(י) יבאר ענין החמץ והש
אבל הדרוש הוא מלוקק
מחולפים כי כתיב לא יאכל
עב' שאור לא ימנה צפס
עס כו' והענין הוא זה ד
חי' וא' ללל דאבא ושייב
מה שמעתי אס שמעת
ליות ויש פנים לכאן ול
כל הדרוש צפס' מוחין
לית. והנה צפס' שס חמץ
במוחין דמלד חי' כי דיני
דמין השאור שכחו חזק
ולכי' זו יוסר אחיות
מדאבא שהוא חמץ. והנ
הש' הוא כנגד המוח
עולה צני' ש' ואות הר'
לפיס פשוט צריכוננו. ש
דין ממות החמץ' לכן ה
הדעת דמלד חי' ש
רומז על היות מילוו
וקטן מב' המוחין הא
הורח מילוו שהוא
ללות ג' מוחין דז"א מ

כי אלו המוחין הן מן הקטנות (ה) וחמץ הוא במוחין דמלד אבא.
וכבר הודעתך ענין עץ הדעת נו"ר שהוא צפס' היסוד דאימא
שבדעת דז"א אשר נפסק בחזה, ושם הוא מהגל' ואז יש מקום
אחיות אל החי' והנה נמצא כי חמץ ושאר הם זכרים כי הם

סדר כונת פסח עינים

פתח שמן ששון חיד

עיי מעשינו אלא עליו ועם שלרך לבוין על ידינו צפועל
הוא להנשיך קטנות צ' דלוי"א ע"י דוקא ועיין צכונת חפלת
ערצית יוסי' צשער הכונת דרוש ג' עס ועיין לקמן צמלת
צחצחה של העמידה:

אך ליל צנחנת הנקיים איתתי נמשך שהרי צנצח
נמשכים צצ' וקומות צכונת קונה הכל וצחקפת
ספולחן כחי לעיל צפעודת שחרית דשצת יע"ש וכאן לא
סורש ואפשר דכאן מקומו לבוין ללס שלס והצן כי קלרתי:
ה' אדהינו ה' יבוין כשאר היונים ע"כ [פ"י על
קדר כונת שצת כחי צני"ש דק"ח
[דף י"ד] צהקדמת ק"ש דשחרית ש"ק וז"ל יבוין להנשיך
מוחין דע"צ קס"ח לצצח דחצ"ד דחכמה וי"ס עילאה שהס
אוי"א ע"י דל"ח ע"צ לצצח וקס"ח לחימא וע"צ לדעת דלוי"א
עלמס יע"ש וכבר כחצנו דחין סינוי צכונת ק"ש דפסק
לשצת כלל והכל הוא על קדר השצת צפרלוק החכמה גם
לררך לבוין עוד צמלת הי שני להנשיך הטי' שהוא עס ע"צ
עס הי"ח ונחקדים דדעת דע"י וכו' ע"ד החול ושצת כנודע
אך ליל אס יש לבוין צק"ש שיעס ללורך הכלי כנודע:

אחד יבוין כל הכונת כשאר היונים וכו' [פ"י על קדר
שצת ועיין צנה"ש דק"ח [ד"ד] ז"ל חי"ח ד"וכי
העומדת צהיכל אהצת דלצח שהס חי"ח עילאין דצריחה
דחלילות להנשיך לניקי ונחכמה [פ"י י"א] דלוי"א להעלות
המוחין וכ"ר דנכח"י דחית דע"ה וכו' דחכמה וכו' יע"ש
ולענין לבוין חי"ח ד"י חי"ח ז"א ד"י לחס ורחל עתה צפסק לא
יבוין כלל צלחה אלא ד"י נוקצח שהרי לחס כצר נתבעלה
כחי צשער הכונת ואפילו צנוקצח קחס אין לררך לבוין
לדעת הרצ ש"ש ז"ל וכמו שנבאר לקמן צק"ד צכונת צרוך
עס גם לא יבוין חיבור לחס ורחל הנו' לקי צקדר הנונה:

גם יבוין להעלות נשמות זרין והס אותס המוי שנכנסו
צחצחת שומע ישראל והס כל קטנות צ' דלוי"א ע"י לון
לדלוי"א עס נשמתו עס נשמת יסוד דלוי"א וכו' ושאר פרטי הכונת
על קדר שחרית דחול ושצת והעטיפה להנשיך מחילי ע"י
כנודע נמשער הכונת דרוש ג' דק"ש ואחר כל הזוגים
להחזיר המוחין שעלו למין והס אוחס המוחין דקטנות צ'
החיל ולהנשיך עוד לז"א ויק דגדלות צ' דלוי"א עילאה
לחצ"ד וחג"ת דג"פ חצ"ד דפני חכמה דז"א כנודע:

ובענין כונת צחצחת חילי דפני' ופני' דחי' צק"ש
ועמידה לא פורש צדצרי הרצ זל"ה"ה רק לררך
לבוין דוקא פני' דפני' וכך ונחגיבו צק"ק צית א' יצ"ן דכל קדר
הק"ש והעמידה חנו למודים ונדרושי פסק דרוש צ' ואחריו
נברר ג"כ כל קדר כונת העומר וקדר ליל שצונות ולא
עליו להרש"ש ז"ל שום רוח לבוין צצחנת חילי דפנימיות
ופנימיות דחיליות וזוה סז ואל העשה וידיק אפילו שיש
ללמוד ונחפלת שצת הנו' צנה"ש דרו"ג צכונת ק"ש דיולר
יע"ש ועיין ו"ש לעיל צק"ש ליל ש"ק צמלת אחד יע"י עס
דעיקר כונתיו הוא צפני' דפני' ומחילא נחקן כל מה שלמנוס

ובענין שנות המוחין נק"ש הנמשכים מלד חימא
שהס שנות עסמ"צ והיה סלמיוס וצחול
אינס אלא יהיו חקר הי' אחרונה מחי שגא כך שונתי
עקשים ולע"ד נראה שכך היתה קבלתי ועיין צקסר מצו"ש
דקכ"י יע"ש דיש זמנים שמשחנים המוחין ולא כל שעות
הזמנים שוים ועיין צקסר פ"ע"ח קפ"א דפסק דשס כתצ
ז"ל וי"כ צשס מוהר"ח ש"ס ד"י שנות עסמ"צ יע"ש ולע"ד
עוד נראה כן צאלו השמות מו"ש צשמות המוחין הנו' צדרושי
שומר צסדיח כחי צשער הכונת דרוש ד"י דעומר והס הס
המסחלקים וחזרים ציני העומר ופשוט ועיין ג"כ צדרוש
ה דפסק צקדר ד"י כוסות:

שם כונת רוחי יבוין כמו צשחרית ע"כ לע"ד [ששון]

נראה שעתה צליל פסק אין לבוין שהרי ע"י רוחם נעשה
עס ה שנות אלהים דקטנות וכבר כתב הרצ ז"ל צפעל
הכונת דרוש צ' ודרוש ו' דפסק דקטנות חי שהס שנות
אלהים נכנסים אחר הגדלות הצי ואין זה אלא צעמידת
אחר אלהי חצרתס אלהי ילחק וכו' דמלד חימא וצקונס
הכל דלצח כחי' ואיך אנחנו עתה ונלטרפס עס המוחין
דגדלות להיות נקספרס רוחי' ואס יש לבוין חי' אלא עס
ה שנות חלוק אלהים שהס אכדע"ס שהס מוחין דקטנות צ'
הנכנסים צמלת שומע כמו שכתבתי לעיל צהקדמה סכוללת
צענין ערצית ליל פסק יע"ש. גם אין לבוין להנשיך ד'
אלפין פשוטים לכחר דלחה וכו' וגי' להחיר עסצ"ד דז"א
לחצ"ד דלחה שהרי לחס כצר נתבעלה ועיין לקי צצכעמליו:

ברוך שבמרו

אזל שצנוקס לחס יבוין צנוקי
קחס עכ"ל לע"ד [ששון] לא הצנתי הקדמס זלח דלס
חין לבוין צלחה מועס שכצר נחצבעלה ואינס צמוץ חי'כ
וזה ענין שנוי השס לבוין צנוקצח קחס אלא נוקצח רחל
חינה חלל מהחזס דז"א ולמנוס ועתה צק"ש אין צה כח
לקבל המוחין אלא צעמידה כחי צשער הכונת דרוש ו'
דק"ש דיה הרי הורדנו אל הז"א צ' מוחין וכו' יע"ש צ'
ואפשר לפרש דהנה נודע מצינו וצ"ח של"ה ושל"צ פ"צ
ושער הכונת דרוש צ' דעמידה דצחצחת ע"ס של סוללות
נשארס עס ז"א למעלה ונה שיורד למטה צצריחה הי'
נקודה חי הכלולה מ"י"ס שהס החילי דע"ס והשאר נשאר
למעלה עס ז"א צני"ס שלו ויודע מ"י"ס צני"ס שכ"ע פ"א
ושער הכונת דרוש הי' דחפילין סלפעמיוס לוקחת לחס
צהל"ה סקפ"י דרחל ונחארכת לחס כל אורך עולס פל"י
וזה צחול חונס עתה צפסק דלחה נתבעלה לחנו מנשיכ"ס
כל אלו הארות של המוחין לניקי רחל העליונה העומדת
עס ז"א חצ"ח מן החזה ולנועלה ועיין צשער הכונת דרושי
פסק דכל הארות הנמשכים ללחה נמשכים לרחל צפסק
יע"ש ויודע מ"י"ס רצינו צני"ס ש"ע פ"ז דחלי עליון דרחל
נקרא צשס לחס יע"ש ולהיות שלחה האמיתית נחצבעלה לזס
חין חכר כלל שס לחס אפילו שהיא רחל אלא צשס טקי
קחס ולזה לררך להנשיך הארת כל המוחין הנו' לטקצח
קחס ועיין צנה"ש דק"ג רע"צ [דף כ"ז] ז"ל לררך להסר
שלא לבוין להנשיך מוחין ללחה ע"כ ואפשר שכונתו שלא
לבוין צלחה אלא צרחל וסינו חלי עליון כחי' אך נמשער
ס' הכונת דרוש ד' דפסק אין נראה שהיא חלי עליון דרחל
אלא לרשח רחל שנתצ להנשיך דרך פנימיותו דז"א לרחל
העומדת אחורי ז"א מחלי ת"ת שלו ולמנוס יע"ש והנשיין
ירחה א"ך אין כל אלו הכונת הנכנסים ללחה צק"ש ועמידה
ש"יכ"ס רק ללחה דוקא ולא לרחל ומכיון שלחה נחצבעלה
צפסק אין לררך להזכיר ולבוין כלל כל אלו הכונת אפילו
צנוקצח קחס ועל זה נאמר ודגלו עלי אהצת ולא הצת הקטר
חיני ונרצה צרחיות ותי זה ערצ אל לצו לעשות נעשה אחרי
רלות מ"י"ס רצינו צשער ונחנורזיל צמסכת חגיגה צנחצח ד'
נכנסו לפירק אשר היתה כונתם לחקן וקלקלו ויהא רש"א
שכונת לחקן ולא לקלקל ואס שייך לבוין ואין חנו מנשיכ"ס
ונקולר דעתינו ושכלנו כצר תיקן דוד הנוע"ה ויהי נעס
כ"י"ש צוהר פרשת יהרו דל"ג ע"כ ושצ ואל תעשה עדיף:

אך

קשה דלמה אין נשורים ונמשכים כל אלו האחות
הש"יכ"ס ללחה להיות נמשכים לרחל ע"ד ספי צשער
הספוט

נקו' לאה וכלי"פ לא נמשכים האורות דלאה
 ללאה עצמה המלובשת בחצי העליון הנז' אלא
 ממשיכים אותם לחצי העליון עצמו הזה דרחל
 ונקרא בשם נוק' סתם ע"ש עוד באורך. ועל מה
 שלא ממשיכים האורות ללאה וממשיכים לרחל
 נתן רז"ל בשה"כ דרוש ד' ג' טעמים. א - היות
 ולאה אינה פרצוף בפ"ע כשאר הפר' אלא היא
 אחו' דאימא שנפלו בזמן ביטול המלכים ולכן
 אין החיצונים נאחזים ברחל כמו בלאה. ב - כי
 לאה עומדת במקום אורות המכוסים ועי"כ יש
 יכולת לחיצונים להתאחז בה אבל רחל יושבת
 תחת החזה והאורות שם מגולים ואין עין רעה
 דחיצונים יכולה להסתכל שם. ג - אחו' לאה
 מגולים תמיד כי היא פב"א עם ז"א ואנחנו יראים
 שמא יתאחזו באחוריה הקלי' ולכן הארותיה
 מתבטלים מלהמשך אליה והם יורדות בראש
 רחל העומדת אב"א עם ז"א ואין יכולת לחיצונים
 להתאחז באחוריה וכל שכן בפניה ע"כ מדרוש
 ד' ע"ש.

ולקוצר

השגתי בעוונותי יש לי הרהורי
 שאלות בענין זה. א - הנה מה שאנחנו
 מפחדים להמשיך ללאה שהיא פנימית לחצי
 העליון דרחל ולא מפחדים להמשיך לחצי העליון
 הזה הגם שהוא חיצוניות מלאה, זה ניחא כפי
 הטעם הא' דרז"ל שרחל פרצוף ולאה רק אחו'
 דאימא שנפלו, אבל לב' הטעמים האחרים
 לכאורה קשה. כי לטעם שלאה היא במקום אורות
 מכוסים הלא גם חצי העליון דרחל עומד במקום
 ההוא עם לאה. ולטעם שלאה אחוריה מגולים
 הלא כולה מלובשת תוך חצי העליון דרחל הנז'
 ואינה מגולת. ב - קרוב לזה לפמ"ש רז"ל עוד
 בדרוש ד' הנז' שלאה העומדת בפנים ז"א היא
 מצה משומרת מן החיצונים אבל לאה שהיא
 מחוץ לז"א נקראת מצה שאינה משומרת להיותה
 בחוץ ולכן צריך ליזהר בה שלא תחמיץ ויתאחזו
 בה החיצונים והשימור הוא שיחזרו אורותיה
 בפנים תוך ז"א ונמשכים לרחל ע"כ. וכיון דחצי

האמיתי כי כל מה שהאציל קשורים זב"ז (ועיין
 ע"ח שט"ל פ"ז) ואח"כ חזר למה שנוגע לנו
 ואמר גם יכוין וכו' לע"ס דא"ק, הגם שפשט
 המשך הלשון לכאורה כאילו מורה רום המעלות
 היינו א"ק אבל אולי כוונתו גם למ"ש. ומ"ש
 אח"ז ומוציאים י"ס וכו' עם תשלום הי"ס דב"ן
 וכו' וכן בכל המקומות, ברחוה"נ ובנה"ש בכ"מ
 כתב וחוזרים לצאת טנת"א דב"ן עם תשלום
 חלקיו שהם הט"ס עליונות, ופשוט מאוד
 שבכוונות לא חש להזכיר שחוזר לצאת גם כן
 מה שעלה למ"ן וזה ברור ופשוט. ומ"ש
 בהמשכת החו"ג מעורבת עם אור עצמות עתיק
 וכן עם אור עצמות א"א משא"כ בחו"ב, כתב
 הרב פת"ע ז"ל בק"ש דיוצר דחול די"ט ע"א
 סוד"ה עוד לכוין וכו' שזה מובן מע"ח שכ"ט
 פ"ו ע"ש. ומ"ש בהשמטה יכוין להמשיך מיסוד
 דאבא וכו' והיא המשכת טי' ההזרעה ושייכא
 ליא"י שני, הנה הפת"ע ז"ל בדף פ' ע"ג סוד"ה
 יא"י נסתפק אם יש לכוין בקשע"ה לצורך הכלי
 ע"ש. ובודאי כוונתו על קשע"ה של ליל פסח
 עצמו. ותימה איך יהיה המשכת טיפת הזרעה
 כאן בק"ש של ערבית ועדיין הכלי לא נעשה עד
 אח"כ בקשע"ה. ואין לומר שיכוין בליל י"ד
 בשביל לילו ולי"פ דאיך יזדווגו לכלי לפני זמנו,
 ועיין בהקדמת המעביר, וכפי מה שידוע שכוונה
 זו היא לזו"ן דכד"ש אם כן יש לשאול לאיזה
 זו"ן דכד"ש שייכא כוונה זו [בין לכלי בין
 להזרעה], כיון שלא מכוונים בסדר הימים. וצ"ל
 שהיא לאו"א וזו"ן דכללות השנה שעברה. עכ"פ
 צריך לדעת מה הם צדדי הספק של הפת"ע ז"ל.
 ויש לעיין בהגהת המדפיסים בסוף סידור התפלה
 הזה דלי"פ. שו"ר מ"ש הרב ענ"ה ז"ל בראש
 השנה אות י"ד ובהגהת השד"ה ז"ל המודפסים
 בסוף באתי לגני ח"א והיעב"א.

בשכמל"ו.

ידוע מ"ש היר"א זיע"א בקנין
 פירות מעמוד ס"א ואילך דרחל
 תופסת כל אורך ז"א ובחצי העליון מלובשת

ת"ת תיבת
 ש"ש
 שגד"א
 אמנם
 להם גם
 ש. וכפי
 לא נכנס
 ולפי
 המשיכו
 ש"ש כיון
 צורך
 כרגיל
 שכבר
 ל כוונת
 שאנחנו
 ויגד"ב.
 לה מה
 הקט"ב
 זיע"א
 בר היה
 כלפי
 מיה"ו
 צריך
 אולי כן
 אח"כ
 גם
 נכללות
 המוחין
 יהו על
 פני זה
 לא"א
 הברכה.
 יהו היה
 ל א"ס

שהגד"א דרכו ליכנס מאליו (בפע"ח אין תיבת מאליו) עיין בנה"ש דל"ד סוע"ג (עיין ש"ש דרוש ו' דפסח אות י"א) דמ"ש רז"ל שגד"א נכנס מאליו הוא בסדר עליית העולמות אמנם המשכת המוחין לזו"ן צריך להמשיך להם גם מישסו"ת ממקום שהם עומדים בו ע"ש. וכפי זה נראה שמובן מדוע כרוז"ל לכוין בו, הלא נכנס מאליו (שה"כ דרוש פסח דפ"ב ע"ד), ולפי הנה"ש הנז' קושטא הוא שצריך בפועל להמשיכו בבחינת מוחין אלא שרוז"ל מעלים הדברים שכיון שנכנס מאליו בסדר עליית העולמות אין צורך לכוין במפורש להמשיכו בסוד מוחין כרגיל וככוונת שאר הבחינות, אלא לכוין סתם שכבר היה בו כלומר שכבר נכנס לפני קט"ב אבל כוונת המשכתו היא סתמית ובלי להזכיר שאנחנו ממשיכים אותו כמו שמכוונים בקט' וגד"ב. ואולי בזה גם יובן מה ששאלנו למעלה מה השפעת הכוונה שכבר היה על המשכת הקט"ב לפי מה שנראה מדברי הרב היר"א זיע"א וכמש"ל, ועכשיו יש לומר שהכוונה בכבר היה פירושה שעכשיו נמשך ונקרא שכבר היה כלפי העליות, וצריך להתיישב בזה.

ה' אלהינו ה' מקבלים או"א וישסו"ת מיה"ו דא"א, ולכאורה היה צריך שישסו"ת יקבלו מאו"א ואו"א מא"א. ואולי כן הוא וקצר שתפס כפי עליית המ"ן שכתב אח"כ זו"ן מעלים לאו"א ואו"א לא"א. ולכאורה גם שם צריך לומר שתפס בקיצור כי התכללות ישסו"ת ואו"א נזכר לקמן בירידת המוחין ומשמע לא מעכשיו. שו"ר במעיל אליהו על ק"ש דיוצר שהתכללות כבר היתה מלפני זה ע"ש מ"ש.

אחד. בעליית המ"ן זו"ן לאו"א ואו"א לא"א וכו' וכו', עיין נה"ש סוף כוונת הברכה. ומ"ש עד רום המעלות גם יכוין וכו', לק"ד היה אפשר לפרש רום המעלות היינו כביכול א"ס

ישראל וכו' וכו' (וקצת צריך להבין מדוע לא נכוין גם בנוק' שכבר קיבלה חלקה מגד"א מקדושת היום ועכשיו נמשיך לה קט"ב בדיוק כמו שמכוונים בז"א בישראל וי"ל) על כן לדעתי שוא"ת עדיף מדקחזינן כי בין מוה"ר ז"ל בנה"ש ובין מורי הרב דב"ש ז"ל לא חששו לציין כוונת שמע לנוק' רק ממילת ישראל ואילך עכ"ל ע"ש. ולדברים הללו האחרונים גם הנרנח"י דנפש אין צורך לכוין שרבנו זיע"א והרדב"ש ז"ל לא ציינו שום כוונה בשמע. גם לא הבנתי מה השפעת הכוונה הזאת שכבר היה גדלות ראשון על המשכת הקט"ב שאמר לבי מהסס וכו' ומה מוסיפה הכוונה שכבר היה על מה שבאמת כבר נמשך ונמצא במקומו ומה הפרש בין אם נכוין או לא נכוין. ואולי הכוונה תגרום תוספת הארה במוחין הגם שהם נמשכו כבר ועדיין צ"ע.

ישראל. מ"ש יכוין שכבר היה גד"א ומצייר כל הצלם עם שמות המוחין והכלים וכן מסודר בד' כוסות, ולכאורה היה אפשר לכוין בקיצור שכבר היה גד"א (בלי צורך לצייר הצלם) ועתה יכוין להמשיך קט"ב. ואפשר דאה"נ אלא שיותר טוב לצייר בפרטות מה שהיה ואם לא צייר לא עיכב. ובענין הכלים בהמשכת הקט"ב הזה בישראל לא ציירו שמות כלים. ובהגהה למטה כתב שיש סידורים כתובים ויש סידורים שהשמיטום. ולכאורה יש לומר שהוא כמו שמות הכלים דשבת, דלסברת היר"א זיע"א שם שלא מכוונים גם כאן לא יכוונו שהוא פרצוף החיה כמו בשבת ולהפת"ע ז"ל יש לכוין. אמנם עיין בקנין פירות דצ"ה יש הפרש בין מועדי ה' לשבת מחמת העליות ולפי זה נראה שגם להיר"א זיע"א יש לכוין ומה גם לפי מ"ש שם בעמוד ע' שכל המוחין דפסח הם בפרצוף חג"ת דבינה הכולל והוא בפרצוף הג' בינה דז"א ע"ש.

והנה במ"ש לכוין שכבר היה גד"א ועתה יכוין להמשיך קט"ב והוא כמ"ש בשה"כ

בלי תיקון מוחין כי אין כאן הסתלקות וחזרה ומתי יתוקן אם כן פרצוף לאה דנה"י, ועיין מה שרשמתי בדלותי על שה"כ דרוש ד' דפסת], וצריך אני בדלותי לעיין בכ"ז. אח"ז ראיתי מ"ש התו"ח זיע"א דקמ"ג ע"א ע"ש.

כניסת קט"א. בסידור כת"י המיוחס להרב היר"א זיע"א מסודר כניסת הקט"א דתבונה בעמידה בתיבות אלהי אברהם יצחק ויעקב, שאחרי כניסת פרק תחתון דאימא ופ"ע דאבא דגד"ב נכנס הקט"א דאותו הקו והדחיות הם כסדר כל יום עד שים שלום. וכניסת קט"א דיש"ס הוא בקונה הכל ולא נזכר בהם דחיות (פת"ע דפ"א ע"ב כתב שגם הדחיות שלהם הם בקונה הכל אמנם עיין בקנין פירות סוף ע"ג) ובסידור הנדפס אין זכר לכניסת הקט"א דתבונה בכל העמידה. ובקונה הכל נזכר המשכת קט"א דיש"ס ובשים שלום נז' דחיית קט"א דישסו"ת מהדחיה הא' וכו' עד הדחיה לבריאה. ומזה נראה שקדם לדחיות הללו כניסת קט"א דתבונה גם כן, ואם כן צ"ל דבקונה הכל נכנסו דשניהם, ומה שכתוב דיש"ס הוא ט"ס וצ"ל דישסו"ת, (וכן נראה מנה"ש, ועיין הגהת הסידור בקונה הכל). או נאמר דשל תבונה נמשך באלהי אברהם יצחק ויעקב (וכן הוא בפת"ע) ונשמטו מהדפוס. והפת"ע ז"ל דפ"א סוע"א הקשה דלמה לא נכנס באלהי אברהם כל קט"א דאימא כמו בסדר ההגדה שנכנס הכל בכרפס אחרי כניסת קו ימין בכוס א' ע"ש מה שתירץ. ולפי הפשט אולי י"ל דאה"נ שלאחרי גד"ב דקו ימין אפשר להכנס כל הג' קוים דקט"א כמו בסדר ההגדה. וכאן בעמידה כיון ששלשה קוי הגד' תכופים הם באלהי אברהם יצחק ויעקב לכן נכנס כל קו אחרי גדלותו ונקרא שנכנסו ביחד כיון שאין זמן בין זל"ז. משא"כ בהגדה שאם נחלק כל קו אחרי גדלותו יהיה מרחק ביניהם ואין סיבה וטעם לעכב כניסתם בזמן שאפשר לכולם ליכנס בלי עיכוב ביניהם, ואמנם

העליון דרחל מלביש את לאה נמצאת שאינה בחוץ ואדרכה רחל היא בחוץ יותר ממנה. ומה הבדל בין לאה שבתוך ז"א ללאה שבתוך רחל שניהם שמורים הם, כיון שברחל אין להם אחיזה כמו שאין להם אחיזה בז"א, וכמו שאין פחד על לאה שבתוך ז"א והיא מצה שמורה כמובן לא יהיה פחד על לאה שבתוך רחל, ולמה לא נמשכים לה אורותיה כרגיל. ג - זאת ועוד מ"ש הרדב"ש זלה"ה שאלה ו' (דף א' ע"ב) בחילוק שיש בעמידת רחל, שבראש השנה שרחל עלתה עד כתר דז"א אז לאה מתלבשת בחצי העליון דרחל כמ"ש בשער י"ט פרק ז' ואז עומדת אב"א כמו רחל (כעין בנסירת ראש השנה) אבל בחול שרחל היא עד החזה אין ללאה במה להתלבש ואז עמידתה היא פב"א מטעם שכתב רז"ל בע"ח של"ז ע"כ ע"ש עוד. וכיון שכאן בלי"פ כרז"ל בדרוש ד' שרחל אב"א מן החזה ולמטה ולא פב"א (מתאים למ"ש הרדב"ש זלה"ה) איך שייך לומר שלאה מתלבשת בחצי העליון דרחל. וגם אם נאמר כמ"ש התו"ח זיע"א דט"ל ע"ב שבלי"פ והעומר זו"ן הם בבחינת נה"י וחג"ת אב"א וכתב במקום אחר (עיין דקכ"ג ע"ב) שהגם שהיא באורך ז"א נקרא עמידתה מן החזה (וכן כתב בקנין פירות הנז"ל) ונאמר שבלי"פ פסח רחל היא בכל אורך ז"א ואז לאה תתלבש בחציה העליון, אבל אם כן לדברי הרדב"ש זלה"ה תהיה עמידתה אב"א עם ז"א כמו רחל, ולא כן כתב רז"ל בדרוש ד' הנז"ל שאחוריה מגולים. עוד שאלה קטנה, כיון שהאורות דלאה ממשיכים לחצי העליון דרחל למה לא מכוונים בזה בפירוש שבמקום לאה נאמר לרחל העליונה ומדוע מכוונים בנוק' סתם, [אגב יש לשאול לכאורה לפשט הדברים בהא דכתב התו"ח זיע"א שבלי"פ פסח המוחין הם דנה"י וכנז' וכתב רז"ל בדרוש ד' דפסח הנז' שמוחין דלאה נעשים מיניקתה ממוחין דז"א, וכיון שלא ממשיכים לה האורותיה מז"א בלי"פ איך נשאר פרצוף לאה דנה"י כאילו